

Emeğin Kurtuluşu

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

16-31 Ekim 2025

Sayı: 66

Fiyat: 10 TL

Sermayenin saldırılarını püskürtmek için görev başına!

“Ne uluslararası tekellerin desteği ne onların yerli işbirlikçileri olan sermaye çevrelerinin tutumu, ne de ele geçirdiği devlet mekanizması üzerinden kurduğu baskı ve zorbalık... Saray rejimi cüretini bunlardan değil, işçi sınıfı ve emekçilerin mevcut tablosundan alıyor.”

Ülkedeki ekonomik ve siyasal kriz derinleştikçe, hayat pahalılığı, kötü çalışma koşulları ve düşük ücretlerle kuşatılan milyonlarca emekçi insanlık dışı bir yaşama sürükleniyor. Bu çıkışsızlığın en temel nedenini ise işçi sınıfının örgütlülük fikrinden uzaklaşması ve mücadeleyle kazanım sağlanabileceğine dair inancını büyük ölçüde yitirmiş olması oluşturuyor.

Artan siyasal baskı, yaygınlaşan işten atmalar ve derinleşen kriz koşulları geleceğe dair kaygıları büyütüyor. Güvencesizlik duygusu sınıfın geniş kesimlerini daha da edilgenleştiriyor. Çaresizlik hissi kitlesel bir ataletle dönüşüyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin bu dağınık ve örgütsüz hali sermaye sınıfı adına ülkeyi yöneten iktidarın her istediğini kolayca hayata geçirmesinin önünü açıyor.

Krizin tüm faturasını işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yıkan ekonomik program sadece birkaç rötuşla aynen sürdürülüyor. Baskı ve zorbalık uygulamaları ise her geçen gün daha pervasız bir hâl alıyor. Yargı terörü artık sadece muhalifleri değil, tüm toplumu tehdit eden bir araca dönüşmüş

durumda. Bir avuç siyaset bezirgânının kitlelerin iradesini manipüle ettiği burjuva siyaset sahnesi her geçen gün daha fazla çürümeye devam ediyor. Saray iktidarı ne ahlaki ne de siyasi hiçbir değer taşıyor.

Dış politikada ise çürümenin en aymaz ve en utanç verici sonuçları gözler önüne seriliyor. Tüm dünyanın gözü önünde gerçekleşen bir soykırımın ardından Gazze emperyalist güçlerin yağmasına açılıyor. Filistin davası bir daha kendini ortaya koyamayacak şekilde yok edilmeye çalışılıyor. Gazze’yi bir tatil ve turizm merkezine dönüştürmekten söz eden Trump’a yapışan Saray rejimi Filistin halkına teslimiyeti dayatan planların bir parçası olmakla övünüyor. Enkaz altındaki cesetler henüz çıkarılmadan “Filistin’in yeniden inşası”ndan söz ediliyor. Deprem dönemlerinden alışık olduğumuz üzere Türk inşaat şirketleri de bu “ulvi” görevi yerine getirmek için şimdiden sıraya giriyor.

23 yıllık AKP iktidarının en büyük şansı karşısında hiçbir zaman birleşik, güçlü ve siyasal bir işçi hareketi bulmamış olmasıdır.

Kendinden önceki siyasal iktidarların başına bela olan işçi eylemleri sendikal bürokrasinin büyük hizmeti sayesinde bu dönemde en geri seviyeye çekildi. Sınıfın geniş kesimleri dinsel gericiliğin ve milliyetçi duyguların etkisiyle kendi sınıfsal çıkarlarına yabancılaştırıldı. AKP’nin ilk döneminde yaşanan kısa süreli refah artışı ve görünürde atılan bazı demokratik adımlar da işçi sınıfı içinde AKP’ye verilen desteği artıran başka etkenlerdi. Ancak bu kısa dönemin ardından AKP attığı her adımla işçi ve emek düşmanı gerçek yüzünü net biçimde ortaya koydu. Sermaye sınıfı yaşadığı bazı “görüş ayrılıklarına ve çıkar çatışmalarına” rağmen AKP’yi hep çok sevdi. Onu özellikle bu işçi düşmanı karakteri nedeniyle destekledi. AKP’nin inşa etmeye çalıştığı pervasız terör rejimini hem kendileri hem de uluslararası efendileri için bir fırsat olarak gördü.

Kapitalizm dünya çapında içine girdiği yapısal krize hâlâ çözüm bulamıyor. Bu kriz sadece Türkiye’de değil, dünyanın dört bir yanında benzer senaryolarla yönetiliyor. Fatura ise her

zaman olduğu gibi işçi sınıfı ve emekçilere kesiliyor.

İktidar âdeta köpeksiz köyde değneksiz dolaşır gibi yeni saldırı programlarına hazırlanıyor. Ne uluslararası tekellerin desteği ne yerli sermaye çevrelerinin tutumu ne de ele geçirdiği devlet mekanizması üzerinden kurduğu baskı ve zorbalık... Saray rejimi bu cüreti esas olarak işçi sınıfı ve emekçilerin içinde bulunduğu örgütsüz tablodan alıyor. Öncelikle bu tablonun değişmesi gerekiyor.

Devam eden MESS TİS süreci, daha şimdiden gündeme gelen asgari ücret tartışmaları ve yaklaşan ocak zamları dönemi işçi sınıfı ve emekçilerin içine itildiği ataletten çıkması ve fütursuzca saldıran sermaye sınıfına hak ettiği türden bir yanıt vermesi için önemli olanaklar barındırıyor.

Kölece yaşam ve çalışma koşullarına mahkûm edilen milyonların öfkesi büyürken ihtiyaç duyulan şey, birilerinin öne atılması, mücadeleyi büyütüp bu hareketsizlik cenderesini parçalamasıdır. Bu görev ise fabrikalardaki öncü işçilere düşüyor.

Size boyun eğmektir “ihanet”

AKP Genel Başkan Yardımcısı Nihat Zeybekçi, geçtiğimiz günlerde katıldığı bir televizyon programında bir kez daha emeklilik yaşını hedef aldı. Zeybekçi, “Emeklilik yaşı çok düşük. Bu konuda, gelecek nesillere ‘ihanet’ denebilecek kadar iddialı bir söz söyleyebiliriz.” dedi. Lafı dolandırmadan söyleyelim: İhanet içinde olan sizsiniz. Ve bizim için ihanet olan şey, size, sizin bu sömürücü zihniyetinize boyun eğmektir.

Emeklilik yaşı üzerine bu tartışmanın Zeybekçi’nin kendi fikri olmadığını da biliyoruz bu arada.

Cumhurbaşkanlığı’nın 2025 yılı programında, 65 yaş üstü nüfusun toplam nüfus içindeki payının arttığı ifade edilerek emeklilerin bütçeye yük olduğu öne sürülmüştü. Hatta 65 yaş üstü nüfusun yüzde 12,5’inin istihdamda kalmasının hedeflendiği de açıkça ifade edilmişti. AKP Grup Başkanı Abdullah Güler ise bir süre önce yaptığı bir açıklamada, emekli sayısının fazla olmasından yakınlıkla emeklilik yaşının 70’e çıkarılması gerektiğini, bununla ilgili yeni çalışmalar yaptıklarını ifade etmişti. Yani, buldukları her fırsatta emeklilik yaşının daha da yükseltilmesi için nabız yoklamaya, bu kirli hedeflerine ulaşabilmek için demagoji yapmaya devam ediyorlar.

Bir kez daha, üzerine basa basa söylüyoruz; gelir adaletinin olmadığı bir düzende hayatını prim ödeyerek geçiren insanlara yapılan ödemeleri yük olarak görmek ihanetin kendisidir. Sorun ne ortalama ömür beklentisinin uzamasıdır ne de kaynak yokluğudur. Doğru düzgün bir iş güvencesi olmadan en ağır koşullarda on yıllar boyunca alın teri döken insanları “Nasıl daha fazla sömürebiliriz” derdindeler. Ellerinden gelse mezarda bile emekli olmamıza izin vermeyecek, kapitalistler kârlarına kâr katsın diye orada da çalışmaya devam etmemizi isteyecekler. Bu ihanete geçit vermeyeceğiz!

İlginç insansın vesselam...

AKP’nin medyatik simalarından Özlem Zengin bir kez daha ilginç bir çıkışa imza attı. TBMM’de yaptığı konuşmada kendisi de “ilginç” bir öneri yapacağını ifade ederek Türkiye’de Holokost temalı filmlerin yasaklanması gerektiğini söyledi.

Holokost temalı filmler derken kastettiği 2. Dünya Savaşı sırasında yaşanan Yahudi soykırımını anlatan filmler. Ve Zengin’e göre Filistin’de, Gazze’de İsrail’in yaptığı soykırım bitene kadar bu filmlerin gösterilmesinin yasaklanması siyonizmle mücadelenin bir parçası.

Belli ki Zengin, bir halkın yaşadığı acıların sonrasında yaşanan vahşetleri meşrulaştırabileceğine inanıyor! Dahası Zengin, soykırımı uğrayan bir halk ile o soykırım sırasında bile Nazilerle iş birliği yapmaktan geri durmayan siyonistler arasında ayırım yapmayı da beceremiyor. Soykırım ile bir derdi yok, o soykırımı kimin yaptığı ile ilgileniyor.

Nazizm, tarih boyunca insanlığın başına açılan en büyük belalardan biriydi. Ve Yahudilere uyguladığı soykırım da yine insanlık tarihinin yaşadığı en büyük vahşetlerden biri oldu. İnsanlığın başına bu belayı musallat edenlerse kapitalist-emperyalist dünyanın efendilerinden başkası değildi.

Bugün, o günlerde yaşananları öğrenmek ve hatırlamak Filistin’de yaşananları anlamak için de gerekli. Ama bu Zengin’in düşündüğü gibi acı çeken bir halkın nasıl zulmettiğini anlamak değil. Bu, faşizan ideolojilerin kapitalist-emperyalistlerin elinde nasıl bir vahşete yol açtığı anlamak için gerekli. Bu yüzden, o soykırımın acısını yaşayan Yahudiler, Filistin’de yaşanan insanlık vahşetine de en fazla tepki gösterenler arasında yer alıyor. Ama belli ki Zengin’in bundan haberi yok. Ya da bu gerçeği görmek işine gelmiyor.

Zengin, daha çok Yahudi soykırım sırasında Nazilerle iş birliği yapan Yahudi tüccarların diliyle

konuşuyor. Ve onların o gün yaptığı gibi bir yandan katliama karşı ahkâm keserken diğer yandan perde arkasında katillerle iş tutuyor. Nasıl Yahudi sermayesi Nazizmin önünü açıtıysa Zengin de Siyonistlerle askeri, diplomatik ve ticari ilişkilerini sürdürerek Filistin halkının yaşadığı katliama sessizce onay verenlerin safında yer alıyor.

Aksi olsaydı Zengin, Yahudi soykırımını anlatan filmlerle değil, siyonistlerle iş birliğini devletlerle, en başta da kendisinin üyesi olduğu parti ile hesaplaşırdı. Ama durduğu yer sözünü de belirliyor. İsrail’in Filistin’de yaptığı soykırımı gerçek bir tutum alamayanlar “ilginç” önerilerle halkı oyalama çabasına devam ediyor.

**Emeğin
Kurtuluşu**
insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulus

0 506 597 1917

Adres:

Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:

kurtulusuemegin@gmail.com

Patronlar istiyor, devlet yasaklıyor!

Şık Makas–Cross Jeans’in Tokat’taki fabrikasında çalışan 800 işçi, 66 gündür maaşlarını alamadıkları için iş bıraktı. Tokat Valiliği, işçilerin eylemini engellemek amacıyla kent genelinde 3 günlük eylem yasağı ilan etti. Ancak yasağa rağmen direnişi sürdüren işçiler işten çıkarıldı. Öz İplik-İş Sendikası’nın yandaş tutumuna karşı çıkan yüzlerce işçi, BİRTEK-SEN’e üye olarak mücadelelerine Tokat’ta devam ediyor.

Şık Makas işçileri yıllarca kölece çalışma koşullarına mahkûm edilirken, maaşları düzenli ödenmezken ortalarda görünmeyen devlet kurumları, ne zaman işçiler hak talep etse, yasaklarla ve baskılarla işçilerin karşısına dikiliyor. Bu ülkede zorunlu fazla mesai, iş güvenliği önlemlerinin alınmaması, işten atma, mobbing, baskı ve hakaret “yasal” sayılırken, hak aramak “yasa dışı” ilan ediliyor.

Daha önce Urfa’da bulunan Özak Tekstil işçilerinin eylemleri de Özak kapitalistinin talebi doğrultusunda yasaklanmıştı. Özak Tekstil patronunun, “*üretimin önemli oranda aksatılması ve yapılan grevin yasa dışı olması*” iddiası ve direnişin yasaklanması talebiyle açtığı davada mahkeme patronun istediğini yerine getirerek, işçilerin fabrika çevresinde yaptığı eylemlerinin durdurulmasına karar vermişti. Yasak kararı ile birlikte işçilere yönelik ağır saldırılar başlamış, sendika yöneticileri gözaltına alınmış, işçiler fabrika önünden uzaklaştırılmak istenmişti.

İstanbul Çatalca’da bulunan Polonez’de sendikaya üye oldukları için işten atılan işçilerin eylemleri yine devlet zoruyla engellemeye çalışılmıştı. Ürdün asıllı Polonez patronu kölece çalışma koşulları dayatırken sesleri çıkmayan kaymakamlar, valiler hak arayan işçileri “*çocuklarınız iş bulamaz*” diye tehdit etmiş, ters kelepçe ile gözaltına aldırılmıştı. Çatalca Müftüsü ise diğer devlet kurumlarından geri durmamış “*Böyle hak aranmaz*” iddiasıyla

grevdeki işçileri hedeflemişti. Geçtiğimiz Şubat ayında Antep Başpınar işçilerinin eylemleri de Valilik yasağıyla engellenmek istenmişti.

Sermaye iktidarının hak arama eylemlerine yönelik tahammülsüzlüğü yalnızca işçi eylemleri ile sınırlı değil. Gelecek talep eden gençler, yaşam alanlarını savunan köylüler, gerçekleri açığa çıkarmaya çalışan gazeteciler, yaşamak isteyen kadınlar ve özgürlük isteyen halklar da devletin yasaklama kararlarıyla bastırılmak isteniyor. Nerede bir hak talebi yükselse, yargısıyla, müftüsüyle, polisiyle, jandarmasıyla fütursuz bir saldırı dalgası başlatılıyor. Sermaye iktidarı, direnme hakkına bir sınır çekmek istiyor. Bu sınır aşıldığında ise “devletin gücü” devreye sokuluyor.

Kapitalistlerin dayatmaları, ağır sömürü koşulları, insanlık dışı çalışma koşulları ve bu koşullara boyun eğmiş işçiler yaratma hedefi bir bütün olarak bu düzenin temel işleyişidir. Bunun dışına çıkılan her yerde, sermaye zorbalığı yetmiyor ise devreye yasalar, valiler, yasaklar giriyor, işçilerin eli kolu bağlanmaya çalışılıyor. Kölece çalışmaya karşı haklı ve meşru talepleri için greve çıkan işçilerin karşısına “milli güvenlik” söylemiyle ve yasaklarla çıkmak ya da ısmarlama kararlarla işçi eylemini yasaklamak rutin bir uygulama durumundadır. Ekmek kavgası direnme hakkına sahip çıkarak verilmelidir. İşçi sınıfının kazanması ancak fiili meşru mücadele ile kapitalistler ve devlet işbirliği ile çekilen bu sınırı parçalamakla mümkündür.

Tutmayan öngörüler, çöken programlar...

Enkaza dönmüş ülke ekonomisini düzlüğe çıkarmak adına ekonominin dümenine geçen Mehmet Şimşek ve ekibinin en büyük iddiası enflasyonu düşürmektir. AKP iktidarının açıkladığı Orta Vadeli Program’a göre, 2025 yılı sonu için enflasyon hedefi yüzde 17 olarak belirlenmişti. Aylardır “sıkı para politikası”nın esas alındığı bu programın gidişatından memnun olduğunu dile getiren Şimşek ve iktidar sözcüleri, yerli ve yabancı sermaye çevrelerine pembe tablolar sunarak güven tazelemeye çalışıyorlardı.

Geçtiğimiz günlerde Cumhurbaşkanı Erdoğan işi daha da ileri götürerek enflasyonun tek haneli rakamlara ineceğini bile iddia edebildi. Ne var ki, TÜİK tarafından açıklanan Eylül ayı verileri bu yalanları altüst etti. Enflasyon aylık yüzde 3,23; yıllık ise yüzde 33,29 olarak açıklandı. Bu veriler, saray ve sözcülerinin çizdiği iyimser tablonun gerçeğe hiçbir ilgisi olmadığını bir kez daha ortaya koydu.

Birkaç gün önce “*Biz bu işi biliyoruz*” diye böbürlenen Erdoğan yine çark etmek zorunda kalırken, Merkez Bankası Başkanı enflasyondaki artışın sorumluluğunu yastık altındaki altınlara yükledi. Şimşek ise yükselişi zirai don, kuraklık ve okulların açılmasına bağladı.

Şimşek’in göreve getirilmesinin üzerinden geçen yaklaşık 2,5 yıla rağmen ortaya çıkan son veriler, bu ekonomik programla hedeflenenin aslında ne olduğunu açıkça gösteriyor.

Sermaye çevreleri tarafından pek övülen bu programa göre, düşük ücret politikası ve faizlerin en azından bir dönem yüksek tutulmasının etkisiyle mal ve hizmetlere olan talep azalacak, böylece enflasyon düşürülecekti. Bu politikalara eşlik eden kamuda tasarruf tedbirleriyle devletin ödemeler dengesi kurulacaktı.

Sözde enflasyonla mücadele adına asgari ücrete yalnızca kısırlı düzeyinde zam yapıldı, ara dönem zammı ise tamamen kaldırıldı. Sendikalı işyerlerinde de düşük zam dayatmaları sürdürüldü. Faizlerin yükseltilmesiyle emekçiler borç batağına itilirken, “kamuda tasarruf” ise sadece emekçilerin kazanılmış haklarını tırpanlamak için uygulandı.

Özetle, “enflasyonla mücadele” adı altında izlenen politikalar işçi sınıfı ve emekçiler için büyük bir yıkıma yol açtı. Asgari ücret açıkık sınırının altına geriledi, yoksulluk ise tepe noktasına ulaştı. Tüm bunlar yaşanırken, iktidar kapitalistlerin azalan karlarını teşvikler ve vergi aflarıyla telafi etme yolunu tuttu.

Düşük ücret politikalarına dayalı bu program enflasyonu düşürmeyi başaramadığı gibi, krizin faturasını emekçilerin sırtına yüklemekten başka bir amaca da hizmet etmemektedir. Bu politikalar sayesinde kaynaklar sermaye sınıfına sınırsızca aktarılmaktadır.

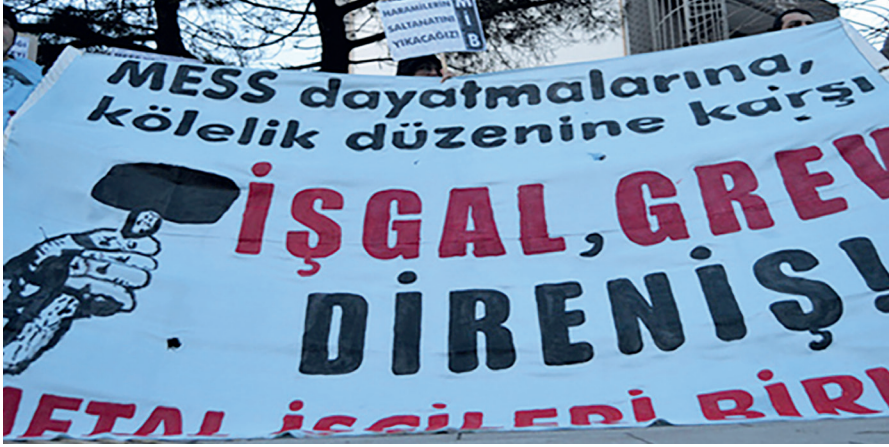
Bu programı uygulayanlar ücret artışlarının enflasyonun temel nedeni olmadığını ve sonuçlarının ne olacağını gayet iyi bilmektedirler. Onlar açısından krizden çıkış programı, krizin faturasını emekçilere ödetme programıdır. Dolayısıyla son derece açık ve net bir sınıfsal tercih söz konusudur.

Bunca yalan eşliğinde milyonlarca işçi ve emekçiyi bu denli kolay sefaletle sürükleyebilmelerinin tek nedeni ise örgütsüzlüğümüzdür.

Sermaye iktidarı hangi programı uygularsa uygulasin, tek amacı krizin yükünü emekçilerin omuzlarına yıkmaktır. Öyleyse, insanca yaşamak ve bu krizin faturasını gerçek sahiplerine ödetmek için ayağa kalkmaktan başka bir seçeneğimiz yok!

MESS ile sözleşme görüşmeleri başladı...

Metal işçileri kavgaya hazırlanmalıdır!

Metal iş kolunda sözleşme süreci 13 Ekim günü ilk görüşmelerin yapılmasıyla resmen başlamış oldu. 150 bin işçiyi kapsayan sözleşme süreci sınıf mücadelesi açısından önemli bir yerde duruyor. Hep söylediğimiz gibi bu sözleşme sürecindeki kazanımlar başta metal işçileri olmak üzere tüm işçi sınıfı için kazanım anlamına gelmektedir. İşte tam da bu yüzden MESS, iktidar ve sendikal bürokrasi hazırlığı sıkı tutmaktadır. Ancak şu da çok açıktır ki, maalesef ki, hazırlığı zayıf olan metal işçileridir. Metal işçileri kendi geleceklerinin, emeklerinin hakkını şer üçlünün insafına bırakmamalıdır. Bunu yapmak demek köleliği kabullenmek demektir.

MESS üyesi fabrikalarda sömürü oranları

Metal iş kolu, ülke ekonomisinin lokomotif durumunda ve İSO-500 listesinde ilk 10 sıranın çoğu, ilk 50 sıranın ise yarısından fazlası metal iş kolundaki şirketler durumunda. MESS kapsamındaki şirketlerde sömürü oranı ortalama yüzde 800 düzeylerinde. Hatta yüzde 2000 düzeylerine çıkan fabrikalardan da bahsetmek mümkün. Yüzde 800 sömürü ne demektir? Bir fabrikada çalışan bütün işçilerin ücretleri toplamının 8 katı fazla kâr elde edilmesi demektir. Bir saati kendine 8 saati sermayeye çalışmak demektir. Yani, "yüzde 100 zam alınsa MESS patronları batar mı?" sorusunun cevabı açıktır. Bu koşulda

dahi 2 saati kendimize, 7 saati sermayeye çalışmış oluruz ki burada da sömürü oranı yüzde 350 olur.

Kriz koşullarında dahi bu gerçek değişmemektedir. Kriz dönemlerinde kimi fabrikalarda sermayenin kâr oranı düşebilir. Ama krizin faturasını düşük ücretler ve işten çıkarmalarla bizlere kesen sermayedarlar kendilerini korurlar.

MESS daha fazla kâr istiyor, daha fazla sömürü dayatıyor!

MESS, sadece 150 bin metal işçisine düşük ücret dayatmıyor. Aynı zamanda köleliği de dayatıyor. Şu an sözleşme kapsamındaki metal işçilerinin ücret düzeyinin yükseltilmesi önemli olmakla beraber tek başına yeterli olmayacaktır. İşten atmaları durduracak bir bakış ve mücadele hattı önemlidir. Ayrıca, işe giriş ücretinin asgari ücret + yüzde 8 olarak belirlendiği sözleşme maddesi işçilere sefaleti dayatmaktadır. Yeni işçi alımlarıyla iş gücü maliyetini kendileri cephesinden düşüren MESS, diğer taraftan da işçilere işten çıkarılma korkusu yayıyor. Bu yöntemle eski ile yeni işçilerin ortak mücadelesinin de önüne geçmek istenmektedir. Bütün bunlar bütünlüğü içinde sömürüyü katmerli

ve sürekli hale getirmek anlamına gelir. Eşit işe eşit ücret, tam da bu yüzden sömürüye dur demek için önemlidir. Bu demek değildir ki, tabanda eşitlensin ücretler. İnsanca yaşamaya yeten düzeyde ücretlerimizin eşitlenmesi sömürüyü sınırlayacağı gibi, ortak mücadeleye zemin hazırlayacaktır.

Yapılması gereken açıktır: Fabrika komitelerinde birleşeceğiz!

Bugüne kadar işçi sınıfı ne hak kazandıysa mücadeleyle kazanmıştır, örgütlülükle kazanmıştır. Bizlere dayatılan köleliği kabul etmemek işçi sınıfının örgütlü bir güç olarak mücadele sahnesine çıkmasından geçer. Bunun için adım atmamız gerekir. Fabrikalarımızda inisiyatif elimize alacak fabrika komiteleri şarttır. Bunun için birkaç güvenilir arkadaşımızla adım atmamız yeterlidir. Bu adımın devamını getirmek, nasıl bütün gün sermaye için çalışıyorsak kendi geleceğimiz ve mücadelemiz için emek vermekten, mesai harcamaktan geçer. Kendi mücadelemizi başkasının yürütmesini beklemek, kaybetmeyi kabullenmek demektir. Metal işçisinin tarihi bunu kabul etmediğini defalarca göstermiştir.

10 Ekim katliamı 10.yılında!

Unutmadık, unutmayacağız, hesabını soracağız!

Bundan tam 10 yıl önce DİSK, KESK, TMMOB, TTB'nin Ankara'da düzenlediği Emek, Barış ve Demokrasi Mitingi'nde

baskı ve zorbalık düzeninin İŞİD çetesi eliyle gerçekleştirdiği katliamda 103 kişi yaşamını yitirdi, 500'e yakın kişi de yaralandı.

Katliamın 10.yılında ülkenin dört bir yanında gerçekleşen eylemlerde bu vahşi katliam lanetlendi, yaşamını yitirenler anıldı.

Ankara'da anma öncesinde 10 Ekim Barış Derneği'nin çağrısıyla Ulus Metro önünden Gar'a yürüyüş yapıldı. Gar önünde yapılan anmanın ardından kitle Ankara Adliyesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Kitlenin önüne polis barikati kurulurken polis kitleye biber gazlarıyla saldırdı. Ardından 10 Ekim Derneği'nin kararı ile barikat önünde slogan ve konuşmalarla oturma eylemi yapıldı.

İstanbul'da ise katliamda yaşamını yitirenlerin yakınları ve İstanbul Emek, Barış ve Demokrasi Güçleri Kadıköy'de eylem yaptı. Kadıköy Boğa heykelinde buluşan kitle sloganlara Rıhtıma yürüdü.

İzmir'de yapılan eylemde ise yapılan konuşmaların ardından Gündoğdu Meydanı'na doğru yürünerek denize karanfil bırakıldı.

Pek çok kentte yapılan eylemlerin yanı sıra katledilenlerin mezar başlarında anma düzenlendi.

“Hakan Tosun’a ne oldu?”

Hakan Tosun; Kazdağları’ndan Akbelen’e, Samandağ’dan Validebağ’a kadar ülkenin dört bir yanında verilen ekoloji mücadelesinin emektarı... Sömürüye, rant ve talana karşı emekçilerin mücadelesine haberleriyle, belgeselleriyle omuz vermiş bir basın emekçisi...

Geçtiğimiz günlerde İstanbul Esenyurt’ta akşam vakti evine giderken saldırıya uğradı. Beyin kanaması geçiren Tosun, Çam-Sakura Hastanesi’nin yoğun bakımına kaldırıldı. Gasp edildiği için kimliği de olmayan Hakan’ın hiçbir yakınına haber verilmedi. Oysaki, “güvenliği sağlamak” adına milyarlarca lira harcanarak yüz tanıma, kamera sistemleri, veri bankası vs. kurmakla övünenler 2 gün boyunca Hakan’ın kimliğini tespit edemedi, ta ki ailesinin kayıp başvurusuna kadar...

Hakan, yoğun bakımda 3 günlük yaşam savaşının ardından hayatını kaybetti. Olayın ardından iki kişi tutuklanmasına rağmen hiçbir yetkili hâlen olayın nasıl olduğuna, saldırıyı kimin, neden

gerçekleştirdiğine dair kamuoyuna bilgi vermedi.

Ailesi, arkadaşları günlerdir soruyor: Hakan Tosun’a ne oldu?

Bu alçakça saldırıyı kimlerin gerçekleştirdiği bilinmiyor. Emekçilerin, ezilen hakların mücadelesine kalemiyle, kamerasıyla omuz veren basın emekçilerinin katledildiği bir ülkede yaşadığımızı düşündüğümüzde, Hakan Tosun’un ölümünde “rahatsız ettiği” odakların payı olduğunu düşünmemek elde değil...

Saldırı, ister bu güçlerin talimatıyla, isterse ülkenin dört bir köşesine yayılmış, bizzat iktidar eliyle beslenen çeteler eliyle gerçekleşsin, bu cinayetin gösterdiği bir gerçek, bu ülkede bir avuç para babasının çıkarları uğruna şiddet alabildiğine tırmanıyor, çürüten düzen toplumu da çürütmeye devam ediyor. Artık bu toplumda hiç kimsenin geleceğinin güvencesi yok!

Yaşamak için, insanca bir gelecek için bu düzen yıkılmalıdır. Hakan Tosun’un ve katledilen basın emekçilerinin hesabını sormanın da yolu budur!

Sarayın Filistin vizyonu

İki yıldır süren soykırımın ardından, Hamas ve İsrail arasında bir ateşkes anlaşması imzalandı. Bu gelişmenin ardından, Mısır’da bir araya gelen ve çoğu bugüne dek yaşanan soykırımı boş gözlerle izleyen “dünya liderleri”, ABD Başkanı Trump’ın öncülüğünde ateşkesi kutladı. Sözde “niyet belgesi”nin imzalanması vesilesiyle düzenlenen tören, Trump’ın kendisini “barış elçisi” olarak sunduğu bir sirk gösterisini andırıyordu. Trump, bu riyakârlık gösterisinin fazlasıyla farkında olarak dilediği ülke liderini övdü, dilediğini ise alenen aşağıladı. Mısır’da ortaya çıkan bu tablo, ABD emperyalizminin bir başarısı olarak servis edildi. Batılı ülkeler ve bölgedeki işbirlikçi devletler yan yana gelmiş, savaşın nedenleri ve kimin çıkardığı görmezden gelinerek, gerçekliği bile tartışmalı olan bir “barış” adına süregiden vahşetin baş sorumlusunu alkışlıyorlardı.

Trump’ın bu planını başından beri destekleyen ve Hamas’ın ikna edilmesinde özel bir rol oynadığını gizlemeyen Erdoğan da “zirvede” yer alan liderler arasındaydı. Trump, üstlenebileceği yeni görevler için sabırsızlığı yüzünden okunan Erdoğan’a övgülerde bulunmayı ihmal etmedi. Nitekim daha önce Birleşmiş Milletler toplantıları için ABD’ye gittiğinde de Erdoğan için “*bizim için yapacağı çok şey var*” demişti. Şimdi ise Erdoğan, bu hizmetlerinin karşılığında övgüyü hak eden liderler arasında yer alıyordu.

Ortaya çıkan tablo, yandaş basın ve saray sözcüleri tarafından coşkuyla karşılandı. Saray rejimi, verilen görevleri yerine getirmenin gururunu(!) yaşarken, Ortadoğu’da emperyalistlerin “barış ihracının” bir parçası olmanın utancını görmezden geldi.

Filistin halkı, iki yılı aşkın süredir sistematik bir soykırım saldırısıyla karşı karşıya. Siyonist İsrail, emperyalistlerin ve bölgedeki

işbirlikçi rejimlerin sağladığı askeri, lojistik ve diplomatik destekle Gazze’yi harabeye çevirdi. Hiçbir yasa ya da uluslararası kural tanımadan on binlerce insanı katletti. Gazze’yi işgal ederek adeta açık hava cezaevine dönüştürdü. Tüm bu insanlık suçu, emperyalist-kapitalist dünyanın gözleri önünde işlendi. Saray rejimi ise başta Trump olmak üzere, Batılı emperyalistlerden açık destek alan İsrail’e karşı ikiyüzlü bir siyaset izledi. İçeride hamasi nutuklar atılırken, siyonizmle olan siyasi ve ticari ilişkiler açık ya da örtülü biçimde sürdürülmeye devam etti.

Elbette ki ateşkesin sağlanmış, soykırımın durmuş olması önemlidir. Ancak bunu sağlayan emperyalist planlar değil Filistin halkının direnişi olmuştur. Trump’ın barış planı ise Siyonist İsrail’in soykırımla başaramadığını sahte “barış” söylemleriyle hayata geçirme çabasından başka bir şey değildir. Bu plan, Filistin halkının var olma hakkını ortadan kaldırmayı hedeflemektedir. Filistin toprakları kendi halkından arındırılmaya çalışılmaktadır. On yıllardır siyonizmin vahşetine karşı kararlılıkla ayakta kalan, son iki yıldır ise soykırıma rağmen boyun eğmeyen direniş, masa başı anlaşmalarla kırılmak ve tasfiye edilmek istenmektedir. Trump’ın siyonist hedeflerle örtüşen planı budur. Saray rejiminin başarı nutukları eşliğinde üstlenmeye çalıştığı misyon ise bu planın Filistin halkına kabul ettirilmesine yardımcı olmaktan ibarettir.

Ortadoğu’nun emperyalist-siyonist projelerle yeniden dizayn edilmesinde görev üstlenmek, bu süreçte iç ve dış politikada gerici çıkarlar adına manevra alanı kazanmak, saray iktidarının içine düştüğü utanç verici tablonun özetidir. Bu, soykırıma suç ortaklığından başka bir şey değildir. Mısır’daki toplantı ise Filistin düşmanlarının bir araya gelip, soykırımın faillerini selamladığı bir utanç gösterisinden öte bir anlam taşımamaktadır.

Tapeten işçisi mücadeleye kazanacak!

Ankara Sincan'da bulunan, çuval ipi üreten Tapeten Mensucat fabrikasında direniş haftalardır devam ediyor. Son derece sağlıksız çalışma ortamı, düşük ücretler, baskı ve mobbing, yetersiz ve sağlıksız beslenme gibi sorunlara karşı bir araya gelen işçiler Türk-İş'e bağlı Teksif sendikasına üye olmuş, şubat ayında da yetkiyi almışlardı. 26 Mayıs'ta Teksif Sendikası ile yapılan toplu iş sözleşmesi görüşmeleri sonucu anlaşmazlık tutanağı tutulmuş, 4 Eylül'de ise grev başlamıştı.

Fakat Tapeten patronu sendikayı tanımayacağını ifade etmiş ve grev öncesi işçilerin grev iradesini kırmaya yönelik olarak 5 kadın işçiye tazminatsız işten çıkarma tehditleriyle istifa ettirmişti. Bununla birlikte sendikal mücadeleye öncülük eden işçiler başta olmak üzere çok sayıda işçi işten çıkarıldı. Kalanlar ise türlü tehditlere maruz kalarak sendikadan istifa etti. Yaklaşık 150 olan işçi sayısı ise işten atmalar ve zorla ettirilen istifalar sonucu 35 işçiye düştü.

Alınan grev kararına katılan ise 3 işçi var. Yani resmi bir grev kararı olduğu halde fabrikada üretim devam ediyor. Fabrika önünde direnen 3 işçi ise tüm baskılara rağmen direnişlerini yaklaşık bir buçuk aydır sürdürüyor.

İşçi sınıfının üretimden gelen gücünü göstermenin bir yolu olan grev hakkı türlü tehditlerle fiili biçimde engelleniyor, grev kararı alınan bir fabrikada ne yazık ki üretim devam ediyor. Tapeten direnişi bizlere bir kez daha gösterdi ki; örgütlenme tek başına sendikaya üye olmakla, yetki için beklemekle ve tüm inisiyatif üyesi olduğu sendikaya bırakmakla olmuyor. Bizler üretimden gelen gücümüzün farkında olmadığımız müddetçe kaybetmeye mahkûmuz. Bugün en temel haklarımız olan sendika hakkımıza ve grev hakkımıza sahip çıkmanın yolu da işçiler olarak fabrikalarda kuracağımız komitelerden, örgütlü gücümüzü göstermekten ve ne olursa olsun haklarımıza sahip çıkma kararlılığından geçiyor.

Tapeten işçisi de diğer tüm işçi kardeşlerimiz de insanca çalışma ve yaşam koşullarını ancak mücadele ederek kazanacak.

Aksaray Eroğlu Colin's kapatılmak isteniyor

Ekonomik ve sosyal yıkım, işçi sınıfını derinden sarsıyor. Kapitalistler krizin yarattığı etkiyi sınırlamak için üretimi iş gücünün daha ucuz olduğu ülkelere taşıyorlar. Bunun bir örneği Aksaray Eroğlu Colin's'de yaşandı.

Çalıştığınız Aksaray Colin's Tekstil kapatılmak isteniyor. Colin's patronu fabrikayı ucuz iş gücü cenneti olan Mısır'a taşımak istiyor.

Öz İplik-İş ağaları Colin's patronuna tam destek veriyorlar. İşçilere "yapacak bir şey yok" diyorlar.

İşçilerin karşılığı ödenmemiş emeği sayesinde Colin's Eroğlu patronu kasasını doldurdu. Şimdi ise fabrikayı ucuz işçilik cenneti Mısır'a taşıyor.

Colins işçileri gece yarısına kadar dikiş makinesinin başında ter

döktüler. Ama ne oldu? İşçiler asgari ücretle, enflasyonun pençesinde kıvrılırken, patron ve yandaşı müdürler cukkarlarını doldurdular. İşçilerin emeklerini hiçe saydılar. Şimdi de daha fazla kâr etmek için fabrikayı ucuz iş gücü cenneti Mısır'a taşıyorlar. Öz İplik-İş ağaları sessizler! Sessizler, zira patronun sofrasında ekmek yiyorlar.

Mısır'a kaçış, ucuz iş gücü peşinde koşan Eroğlu Colin's patronunun klasik oyunudur. Colin's işçileri ve aileleri, işsizlik batağına itildiler. Çocuklar okula aç gidecek, evler faturalarla dolacak. Bu kapanmayla Aksaray'da işsizlik ordusu daha da büyüyecek.

Arkadaşlar! Şimdi ayağa kalkma zamanıdır. Haklarınız ve çocuklarınızın geleceği için mücadeleyi büyütme zamanıdır!

Aksaray İşçi Birliği

Sınıf hareketinden kısa kısa...

● Gübretaş, GM Teknik Cam, Yolbulan Metal, Temel Conta, Tapeten Mensucat işçilerinin grevleri sürüyor.

● Şişecam'a bağlı fabrikalardan 21 işçinin TİS öncesinde işten çıkarılması üzerine Yenisehir Şişecam işçileri 8 saat işyerini terk etmeme eylemi yaptı.

● Limter-İş Sendikası, Ukraynalı bir işçinin iş cinayetinde yaşamını yitirdiği Habaş Tersanesi önünde 11 Ekim günü basın açıklaması yaptı.

● Dudullu OSB'de bulunan Entes Elektronik'te ücretlerin iki parçada yatırılmak istenmesine karşı 7 Ekim günü iş durduruldu.

● İstanbul Hasdal'da bulunan Yapı&Yapı şirketinde yaklaşık 500 işçi 10 Ekim günü insanlık dışı çalışma koşullarına karşı iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

● Ege Üniversitesi'nde 4D kapsamındaki yaklaşık 1700 işçi aralık ayından bu yana ödenmeyen hak edişleri nedeniyle 9 Ekim ve 13 Ekim'de iş bıraktı.

● Buca Belediyesi işçileri, maaşlarının yalnızca yarısının ödenmesini ve söz verilen sürede yatırılmamasını protesto ederek 6 ve 8 Ekim günü iş bıraktı.

● Kocaeli Üniversitesi'nde sağlık işçileri toplu sözleşme farklarının taksitle ödenmek istenmesine karşı 1 ve 6 Ekim günlerinde yarım gün iş bıraktı.

● Digel Tekstil işçileri, işten çıkarmalara, mobbinge ve tacize karşı 9 aydır direniyor.

● Birleşik Metal Gebze 1 No'lu şube üyesi Smart Solar işçileri 22 Ekim'de greve çıkacaklarını duyurdu.

● Van Büyükşehir Belediyesi'ne atanan kayyımın işten çıkardığı işçilerin işe iade talebiyle başlattıkları direniş 2 ayı aşkındır engellemelere rağmen sürüyor.

● Şavşat Belediyesi işçileri 50 günü aşkındır işe geri dönme talebiyle direnişlerini sürdürüyor.

Cross Tekstil işçileri direniyor!

Tokat'ta Şık Makas'a ait Cross Tekstil işçileri aylardır ödenmeyen ücretlerinin ödenmesi ve iş yerinde mobbing uygulamalarının son bulması talebiyle 8 Ekim günü iş durdurdu.

Ömer Kolunsağ'ın sahibi olduğu Cross Tekstil, Türkiye'nin ilk 500 sanayi kuruluşu içinde. 2024 yılında 6 milyar ciro yapan ve ihracat rekorları kırmakla övünen Kolunsağ neredeyse hiç vergi ödememiştir. Devletten aldığı teşviklerin ise haddi hesabı yok!

Buna rağmen Cross Tekstil işçilerine 2 aydır ücretleri ödenmiyor, hakkını talep eden olursa işten çıkarılıyor. Cross Tekstil'de yetkili sendika Öz İplik-İş ise patronun saldırılarına âdeta çanak tutuyor.

Ağustos ayı ücretlerinin sadece

4 bin TL'si ödenen, ücretlerinin de 3 taksitle ödeneceği söylenen Cross Tekstil işçileri 8 Ekim günü çalışmaktan kaçınma haklarını kullandılar ve iş bıraktılar. İşçiler kendilerine sahip çıkmayan işbirlikçi Öz-İplik İş Sendikası'ndan istifa ederek BİRTEK-SEN'e üye olmaya başladılar. Cross işçileri, Valiliğin bizzat Cross kapitalistinin talimatıyla eylem yasağına rağmen ücretlerin ödenmesi ve iş bırakmanın ardından gerçekleşen işten çıkarmalara karşı bir haftayı aşkındır direnişlerini sürdürüyor.

İşçilerin talepleri net:

- ✓ Ödenmeyen maaşlar hemen yatırılmalı!
- ✓ İşten çıkışlar iptal edilmeli!
- ✓ Tazminatı gasp edilen tüm işçilerin hakları ödenmeli!

DEV TEKSTİL 6. Olağan Genel Kurulu toplandı

DEV TEKSTİL 6. Olağan Genel Kurulu 5 Ekim günü İzmir'de gerçekleştirildi. Sendikanın genel merkezinde yapılan genel kurulda işçilerin mücadelesinin ve sınıf sendikacılığının önemine vurgu yapıldı.

Genel kurul, yeterli üye çoğunluğunun sağlanmasının ardından divan başkanının seçilmesiyle başladı. Divan başkanının yaptığı açılış konuşmasının ardından, işçi sınıfı mücadelesinde yaşamını

yitirenler anısına saygı duruşu yapıldı.

Gündem doğrultusunda yönetim, denetim ve disiplin kurulu raporları okunarak delegelerin oy birliğiyle akları. Genel kurulda siyasal gelişmeler, derinleşen ekonomik kriz ve işçi sınıfına dönük saldırılar, kadın işçilerin yaşadığı sorunlar ve sendikal hareketin mevcut durumu üzerine kapsamlı tartışmalar yürütüldü. Yapılan konuşmalarda, işçi sınıfının örgütsüzlüğünü aşmanın ve sendikal mücadelenin tabana yayılmasının önemine dikkat çekildi.

Katılımcılar, DEV TEKSTİL'in önümüzdeki dönemde daha güçlü bir devrimci sınıf sendikacılığı hattını örmesi gerektiğini vurguladı.

TPI grevi ve sendika bürokrasisi

Petrol-İş üyesi TPI işçileri sefalet dayatmasına karşı beş ayı aşkın süredir grevdeydi. Amerika merkezli iflas yapılandırmasının ardından Türkiye fabrikalarında XCS firmasına hisse devri gerçekleştirildi. Yakın zamanda ise üretim yapılmayacağı gerekçesiyle tüm TPI işçileri işten çıkarıldı.

Grev sürerken yaşanan bu hukuksuz çıkışlarla işçilerin yaşadığı haksızlıklara bir yenisi eklenmiş oldu. Aylardır zor şartlarda direnen işçiler, şimdi de tazminat alacakları konusunda belirsizlik yaşıyorlar.

Tüm bunlar yaşanırken, Petrol-İş Sendikası Genel Başkanı Süleyman Akyüz katıldığı bir programda greve dair konuşup TPI sürecini uzun uzun anlattı. Ne yazık ki ortaya koydukları ancak bir bürokratin ağzından çıkabilecek sözler olmak dışında bir anlam ifade etmiyor.

Petrol-İş Genel Başkanı, beş aydır tüm ekonomik ve manevi zorluklara rağmen grevi sürdüren, miting, eylem ve etkinliklerle sesini yükselten işçilerin dayanışma ödeneğinin artırılması talebini görmezden geliyor. Bununla da kalmıyor, "bana çalışmıyorlar" diyecek denli aymazca bir tutum alabiliyor.

Uzun zamandır süren bu grevi Petrol-İş ve bağlı olduğu Türk-İş sendikalarına mal etmek için hiçbir şey yapmayan Akyüz, yüzü kızarmadan sendikanın her şeyi yaptığını söyleyebiliyor. Oysa genel merkezin sürecin her aşamasında işçiyi yalnız bıraktığını herkes biliyor.

Mücadeleyi büyütebilmek için destek eylemleri yapılabilmesi, işçilerin direnme gücünü artırmak için bütçe ayrılmalı, maddi dayanışma örgütlenmeliydi. Ama bu ancak sınıf mücadelesini geliştirme bakışı olanların derdi olabilirdi. Akyüz gibilerse hükümet ve bakanlığa durumu iletmeyi

mücadele sayar, grevdeki işçiye gene işçinin ödediği aidattan verilen 7500 lirayı "dünyada emsali görülmemiş" düzeyde bir katkı sanır. Sonra da takdir bekler, eleştiriyi saldırı olarak algılar, bir de aymazlıkla "dış güçleri" suçlar.

Bu uzlaşmacı, müzakereyi mücadelenin yerine geçirmeye çalışan, işçiye güvenmeyen, sınıf mücadelesine ve onun kazanımlarına inanmayan anlayışın sınıf mücadelesine bir şey katmadığı açıktır.

Bu çizgi aylarca TPI'da işçileri oyalayarak her şeyi TPI yönetiminin insafına bırakmıştır. Şimdi böylelerinin çıkıp "biz işçi için her şeyi yaptık, dışardan söz söyleyenler işçinin aklını karıştırıyor" demelerinde şaşırarak bir şey yoktur.

TPI işçisinin kendi hakları için dişe diş bir mücadele vermek zorunda olduğu her yeni gelişme ile yeniden doğrulanmaktadır. Yaşananlar göstermektedir ki, Akyüz gibilerinin varlığı bu zorlu mücadelede en önemli engellerden biridir.

TPI işçisi kendi gücüne güvenmeli, Amerikan tekelinin yıllarca işçileri istediği gibi sömürüp sonra da haklarını vermeden çekip gitmesine izin vermemelidir. Bunun için gerekirse ülkenin her yanı eylem alanına çevrilmelidir.

TPI grevinden tüm işçi sınıfı adına çıkarılacak diğer bir önemli ders, sendikalarımızda hakimiyet kuran bürokratik yapının buralardan sökülüp atılması ihtiyacının her geçen gün daha acil hale geldiği gerçeğidir.

İşçi hareketi toparlanmalı, kendi öz gücünü ve fiili meşru mücadeleyi esas alan, "sınıfa karşı sınıf" tutumunu benimseyen bir çizgi sendikalarımıza hâkim kılınmalıdır.

Vadesi dolmuş sömürü programı!

2026-2028 dönemini kapsayan Orta Vadeli Program (OVP), eylül ayında Resmî Gazete’de yayımlandı. Bu programın ardından, Ekonomik Koordinasyon Kurulu (EKK), 2025 yılının yedinci toplantısını 10 Ekim’de gerçekleştirdi. Hem OVP’nin içeriği hem de EKK toplantısının ardından yapılan açıklamalar, AKP’nin ekonomi politikasında bir değişiklik öngörmediğini ve Mehmet Şimşek’e emanet edilen ekonomi yönetiminin işleri bir dönem daha aynı şekilde yürüteceğini gösteriyor.

Bu adı konulmamış IMF programı zaten uluslararası sermayeye verilen sözler çerçevesinde yürürlüğe girmiş, Mehmet Şimşek bu programın uygulanması için yabancı sermaye tarafından özel olarak seçilmişti. Programın temel hedefi sözde mali disiplin ve ekonomik istikrarın sağlanmasıydı. Ne var ki bahsettikleri “istikrar”ın sadece kapitalistlerin kârlarının güvence altına alınması olduğunu biliyoruz. Programı hazırlayanlar da bunu “yatırımcı güveninin tesis edilmesi” hedefi olarak itiraf ediyorlar.

OVP, üç yıllık hedefleri içerecek şekilde hazırlanmasına rağmen her yıl yeniden elden geçiriliyor ve yayınlıyor. Temel ekonomik hedefler ile birlikte gelir ve gider tahminlerine ilişkin yaklaşımları da içeren bir temel politika belgesi işlevi taşıyor. Ama yıllardır

hazırlanan programlarda önceki yılın tutmayan hedeflerinin revize edilmesi dışında bir değişiklik bulunmuyor. Örneğin; geçtiğimiz yıl açıklanan OVP’de 2025 yılı için enflasyon hedefi yüzde 17,5 idi. 2026 yılında ise enflasyonun tek haneye ineceği iddia ediliyordu. Oysa şimdiden resmi TÜİK enflasyonunun bile yüzde 30’un üzerinde gerçekleşeceği ortaya çıkmış durumda. Bu gerçekte birlikte 2025 yılı enflasyon hedefini yüzde 28,5; 2026 yılı enflasyon hedefini ise yüzde 16 olarak güncellediler. Tek haneli enflasyon hedefi ise bir kez daha başka bahara kaldı.

Eylül ayında TÜİK tarafından açıklanan rakamlara göre, yıllık enflasyon gıdada yüzde 36, eğitimde yüzde 66, konutta yüzde 51. TÜİK’in sahte rakamları ile üzerini örtemedikleri bu tablo, başarılı bir şekilde devam ettiğini iddia ettikleri ekonomi programının ne anlama geldiğini göstermeye yetiyor. Açık ki enflasyonla mücadele adı altında işçi sınıfını düşük ücretlere mahkûm etmek dışında bir başarı kriterleri bulunmuyor.

İşçi sınıfını sefaletle mahkûm etme başarılarını ise, süslü cümlelerle ifade ettikleri “yapısal reformlar”la sürdürmek istiyorlar. Oysa “yapısal reform” adı altında sunulanlar, gerçekte işçi sınıfının kazanılmış haklarına yönelik yeni saldırılardan

başka bir şey değil. Daha önceki programlarda da karşımıza çıktığı gibi, kıdem tazminatı hakkına dönük tehditler gündemdeki yerini koruyor. “Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi” adı altında yeni bir fon kurularak, bu kaynağın sermaye tarafından yağmalanması ve fırsat bulunduğu kıdem tazminatının yerine geçirilmesi sermayenin temel hedefleri arasında yer alıyor.

Programda yer alan “çağrı yakalama”, “üretkenliği ve rekabet gücünü artırma” gibi söylemler ise çalışma yaşamına yönelik esnek sömürü biçimlerinin gündemden düşmeyeceğini gösteriyor.

Zaten kapitalistler ve onlar adına ülkeleri yönetenler ne zaman ağızlarına “yapısal reform” lafını dolasalar, oturup iki kere düşünmek gerekiyor. Onlar bu sihirli sözcüğü her zaman aynı nedenlerle, aynı hedefe yönelik olarak dile getiriyorlar. Çünkü başarısızlıklarının üzerini örtmek istiyorlar. “O kadar köklü ve derinde sorunlar var ki ne kadar çabalasak yetersiz kalıyor” demeye getiriyorlar. Köklü sorunların çözümünün ise “yapısal reformlar”da, yani kapitalist sömürü ilişkilerini daha da derinleştirecek önlemlerde olduğunu söylüyorlar.

Kuşkusuz Türkiye kapitalizminin fazlasıyla “yapısal” sorunları bulunmaktadır. Ancak iktidar ve sermayenin tek derdi, yapısal

Özelleştirme ve çalışma yaşamına yönelik esneklik saldırılarıyla, enflasyonla mücadele ve mali disiplin adı altında ücretleri baskı altına alma hedefleriyle, OVP’de kapitalistlerin kârına kâr katmak için ne gerekiyorsa o var. Olmayan tek şey ise milyonlarca işçi ve emekçinin eriyen reel ücretlerinin nasıl telafi edileceği, sefalet koşullarının nasıl son bulacağı.

sorunların esas kaynağı olan sömürü düzeninin devamının nasıl sağlanacağıdır.

Örneğin, Türkiye kapitalizmi için ekonominin dış bağımlılığı da önemli bir “yapısal” sorundur. Ancak sahte efelenmelerinin ötesinde, onlar için böyle bir sorun bulunmamaktadır. Hatta OVP’de açıkça ifade ettikleri gibi, “yatırımcıya güven veren” bir düzen kurabilmek, varlık-yokluk meselesidir. Geçmiş yıllarda olduğu gibi, bu yıl da OVP ile ilan ettikleri ekonomik program, dış finansman akışına dayalı bir büyüme hedefinden başka bir şey değildir.

Açıklanan programdan anlaşılıyor ki, önümüzdeki dönemde finansman arayışında özelleştirmeler bir kez daha önemli bir yerde duracak. 1986-2024 döneminde gerçekleştirilen toplam 71,6 milyar dolar tutarında özelleştirmenin 63,5 milyar dolarlık bölümü AKP döneminde hayata geçirilmişti. 2025 yılında 21 milyar lira olarak tahmin edilen özelleştirme gelirlerinin, 2026 yılında ise 185 milyar liraya ulaşacağı tahmin ediliyor. Yani sıra, ulaştırma ve sağlık alanında yap-işlet-devret modeliyle hayata geçirilen projeler için de 2026 yılında 232,3 milyar lira ödeme yapılması planlanıyor.

Özelleştirme ve çalışma yaşamına yönelik esneklik saldırılarıyla, enflasyonla mücadele ve mali

disiplin adı altında ücretleri baskı altına alma hedefleriyle, OVP’de kapitalistlerin kârına kâr katmak için ne gerekiyorsa o var. Olmayan tek şey ise milyonlarca işçi ve emekçinin eriyen reel ücretlerinin nasıl telafi edileceği, sefalet koşullarının nasıl son bulacağı. Bu noktada OVP, süslü cümlelerle yaptığı “gelir adaleti” vurgularından başka hiçbir şey söyleyemiyor. Zira gelir adaletsizliği, uygulanan bu ekonomik programların sonucu zaten. Açıkladıkları büyüme rakamları bile bu çıplak gerçeği ortaya sermeye yetiyor. O rakamlarda emeğin payı sürekli olarak azalırken sermayenin payı sürekli olarak artıyor. Lüks tüketime yapılan harcamalar temel ihtiyaç maddelerine yapılan harcamaları fersah fersah aşıyor. İşçi ve emekçilere enflasyonla mücadele programı adı altında sefalet dayatılırken, kapitalistler servetlerine servet katmaya devam ediyorlar.

Dolayısıyla açıklanan program ne bir istikrar programıdır ne de bir vadesi vardır. Ve vadesi dolan sadece ekonomik programları da değildir. Bu programların hazırlayanı, uygulayıcısı, sahibi kim varsa tümünün de vadesi dolmuş durumdadır. Vadesi dolmuş saldırı programını sahipleri ile birlikte çöpe atmak için örgütlenelim, mücadele edelim!

Gençlerin yakasından düşün!

Açıklanan Orta Vadeli Program ile sermaye sınıfının gözünü diktiği alanlardan birinin mesleki eğitim olduğu görülüyor. Daha doğru bir ifade ile “mesleki eğitim” adı altında çocuk emeği sömürsünün önü daha da açılmak isteniyor.

Yandaş basının “Hükümetin meslek lisesi seferberliği” diyerek güzellediği plana göre eğitim müfredatının tamamen kapitalistlerin ihtiyaçları doğrultusunda şekillendirilmesi ve “istihdama erken dönemde katılma” adı altında liseli gençliğin sömürü çarkları arasında öğütülmesi planlanıyor. Sermaye sınıfına hizmet etmekte sınır tanımayanlar hazırladıkları OVP’de mesleki ve teknik eğitim müfredatının ‘özel sektörle iş birliği içerisinde güncelleneceğini’ açıkça ilan etmekten geri durmuyorlar. Ne eğitimin bilimsel niteliği umurlarında ne de gençlerin sosyal ihtiyaçları. Kapitalistlerin her fırsatta yakındığı “nitelikli ara eleman” ihtiyaçlarına çözüm bulmaktan başka bir dertleri yok. MEB’in açıkladığı 2022 yılı faaliyet raporuna göre MESEM (Mesleki Eğitim Merkezleri) kapsamındaki çırak ve kalfa sayısı bir yılda 159 binden 1 milyon 241 bine fırlamıştı. Belli ki sermaye çok daha fazlasını istiyor. Milyonlarca meslek lisesi öğrencisinin insanca bir gelecek

hayali kurmasına izin vermeden eğitimlerini de kendi ihtiyaçlarına göre şekillendirmek, sömürü çarkları arasında öğütmek istiyor.

Genç işsizlik oranı çığ gibi büyümeye devam ederken akıllarınca bu soruna çözüm arıyorlar. Ama akıllarına eğitimin bilimsel niteliğini yükseltmek, gençliği geleceksizliğe sürükleyen koşulları ortadan kaldırmak gelmiyor. Araştırmalara göre, Türkiye 15-24 yaş aralığında “ne eğitimde ne istihdamda” (NEET) genç oranında Avrupa’da açık ara birinci. 2024 itibarıyla bu yaş grubunda NEET oranı yüzde 22,9. Ve bu tabloyu kapitalistler için fırsata çevirmek istiyorlar.

Gençleri meslek hayatına hazırladıklarını iddia ediyorlar. Ama bu hazırlıktan meslek lisesi öğrencilerinin payına “çalışmanın fazileti” dersi, kapitalistlerin payına teşvikler düşüyor. MESEM’li çocuk işçileri staj adı altında sömüren kapitalistlere verdikleri teşvikler yetmiyormuş gibi şimdi meslek lisesi mezunlarını çalıştıranlara da teşvik vermeyi planlıyorlar. Attıkları her adımda, aldıkları her kararda kapitalistler ihya oluyor, işçi sınıfının ve çocuklarının geleceği çalınıyor.

Milyonlarca gencin geleceğini ipotek altına alan, hayatını çalan bu sinsi plana izin vermeyelim!

Soykırımın 2. yılında Gazze'de ateşkes...

Filistin halkının direniş iradesini kıramadılar!

İrkçı-siyonist İsrail rejiminin Gazze'de yaptığı soykırım, varılan anlaşma üzerine 12 Ekim'de durduruldu. 7 Ekim 2023'te Filistinli direnişçiler, İsrail işgali altındaki Filistin topraklarına Aksa Tufanı hareketi düzenlemiş, eylemi bahane eden İsrail o gün soykırımı başlatmıştı.

Aslında yapılan "ateşkes anlaşması" değil. Çünkü ortada savaşı iki taraf yoktu. İsrail, Filistinlileri sürgün etmek için soykırım yapıyordu. Filistin halkı ve direniş hareketleri bu barbarlığa karşı mücadele ediyordu.

İsrail, soykırımı ABD başta olmak üzere Batılı emperyalistlerin desteği ile yaptı. Siyonistlerin işlediği suça bölgenin işbirlikçi devletleri de ortak oldular. Özellikle AKP-MHP rejimi ile Suudi Arabistan, Katar, Birleşik Arap Emirlikleri, Ürdün gibi Amerikancı devletler İsrail'e ihtiyaç duyduğu her türlü malı taşıyarak soykırım suçuna ortak oldular.

Direnen Filistin halkının yanında ise sokaklara çıkan ilerici devrimci güçler, işçiler, emekçiler, gençler, kadınlar vardı. Filistin halkıyla dayanışma konusunda, özellikle İtalyan işçi sınıfının greve çıkmasını ve Roma, Madrid, Amsterdam, Berlin gibi kentlerde yüz binlerin alanlarda soykırımı protesto etmesini anmak gerekiyor. Lübnan Hizbullah'ı ile Yemen'in soykırım karşısı onurlu tutumlarının da altı çizilmeli.

"Keskin" laflar ve İsrail'e hizmet

Soykırımcı İsrail'i en "sert" eleştiren kişi Tayyip Erdoğan'dı. Netanyahu'yu Hitler'e benzetti. İsrail'in soykırımcı, terörist bir devlet olduğunu söyledi. Peki pratikte ne yaptı?

Gazzeli çocukların üstüne bomba yağdıran İsrail uçaklarına yakıt taşıdı. Netanyahu rejimi daha çok silah üretsin diye çelik ihracatını yüzde 1500 arttırdı. Gazze'de soykırım yapan İsrail askerlerinin içtikleri su bile uzun süre Türkiye'den taşındı. Yani Erdoğan riyakârlıkta sınır tanımadı. Defalarca "İsrail'le ticareti yasakladık" diye açıklama yaptı. Oysa ticaretin yanı sıra Bakü-Ceyhan boru hattından İsrail'e petrol taşıma işleri hiç aksamadan devam etti.

Filistin halkının direniş iradesini kıramadılar

Anlaşmanın yapılması için Trump Netanyahu'ya talimat verdi. Hamas ve Filistin direniş hareketleri sunulan planın ilk aşamasını kabul etti: Soykırım durdurulacak, Gazze'ye yardım malzemeleri taşınacak, esir takası yapılacak, işgalci İsrail askerleri kademeli bir şekilde çekilecek...

ABD-İsrail ve suç ortakları, Filistin halkının direniş iradesini kırmak için barbarlıkta sınır tanımadılar. Filistinlileri öldüre öldüre sürgün etmek, Gazze'yi ele geçirip "turizm cenneti" yapmak istiyorlardı.

Bunun için atom bombası hariç tüm silahları kullandılar. On binlerce insanı öldürdüler, yaraladılar, sakat bıraktılar. Ağaçları, bitkileri, kuşları, böcekleri yaktilar.

İki milyondan fazla kişiyi aç, susuz, ilaçsız, evsiz bıraktılar. Buna rağmen Gazze'de kimse beyaz bayrak sallamadı. Ne halk Gazze'yi terk etti ne direniş hareketleri teslim oldu. Çok ağır bedeller ödediler ama barbarlık önünde diz çökmediler.

Soykırımcılar hedeflerine ulaşamadı

Trump-Netanyahu ikilisi kapitalist-emperyalist sistemin temsilcileri. Gazze'de yaptıkları ile kapitalizmin ne kadar barbar olabileceğini gösterdiler. Tarihte görülmemiş bir vahşete imza attılar. Ancak zafer kazanamadılar.

İlk hedefleri, Filistin direniş hareketini yok edip İsraili esirleri kurtarmaktı. İkincisi ise Filistin halkını sürgün edip Gazze'ye el koymaktı. Bu hedeflere ulaşip Filistin davasını mezara gömmek istiyorlardı. Ancak hevesleri kursaklarında kaldı. Filistin halkı çok ağır bedeller ödedi ama barbarlık önünde eğilmedi.

Emperyalistler ve siyonistler kovulmadan Ortadoğu'da barış olmaz

Varılan anlaşma ile soykırımın durdurulması elbette önemlidir. Gazze'de hayatta kalanlar

soluklanabilecekler. Hastalar, yaralılar tedavi edilmeye başlanacak. Ancak Gazze'nin yeniden yaşanabilecek hale getirilmesini engellemek için İsrail ve suç ortakları ellerinden geleni yapacaklar. Dolayısıyla Filistin halkıyla dayanışma ve emperyalist-siyonist saldırganlığa karşı mücadelenin önemi yerli yerinde duruyor.

"Emperyalistler ve siyonistler yenilecek, direnen halklar kazanacak!" diyoruz. Zira başka bir yolla halkların barışa kavuşması mümkün değil. Ancak onları yenebilmek için hem halkların hem işçilerin güçlerini birleştirerek mücadele etmeleri şarttır.

Bu konuda Türkiye işçi sınıfına büyük bir görev düştüğünü vurgulamak gerekiyor. Yazık ki, Türkiye işçi sınıfı soykırım karşısında gerekli tepkiyi ortaya koyamadı. İtalyan işçi sınıfı grev yaparken, Türkiye işçi sınıfı izleyici olmanın ötesine geçemedi. Halkların çoğunluğu gibi elbette işçiler de soykırımı karşıydı. Ancak önemli olan bu tutumu şalterleri indirerek, sokaklara çıkarak, soykırımcılara mal taşınmasını fiilen engelleyerek göstermekti.

İşçi sınıfına düşen görev de yakışan tutum da budur.

Bir anket deneyiminden yansıyanlar...

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları olarak İstanbul Avrupa yakasında yaz döneminde bir anket çalışması gerçekleştirdik. Anketi 19 Mart halk hareketinin ardından belirlediğimiz “Krizin faturasına, baskıya ve şiddete karşı örgütlenmeye, direnişe!” çağrılı çalışmamız kapsamında ele aldık. 19 Mart sonrasında işçi ve emekçi kadınlarla birebir temas edebileceğimiz, işyerlerinde yaşadıkları sorunlar ve örgütlenme üzerine kafa yormalarını sağlayabileceğimiz bir anketin işlevsel olabileceğini düşündük. Anketlerimizi açtığımız stantlarda yaptık. Stantlarda bildirilerimizi ve yaz sonunda çıkardığımız gazetemizin İEKK özel sayısını da kullandık. Bu çalışmayı işçi ve emekçilerin yoğun geçiş güzergahı olan noktalarda ve iki ayrı sanayi sitesinde, yanı sıra online olarak mesaj yoluyla gerçekleştirdik.

Ankette çalışan kadınların üç temel sorununu ön plana çıkardık. İşyerinde kreş ya da kreş yardımı olup olmadığı, aynı işi yapan kadın ve erkek çalışanlar arasında ücret farkı bulunup bulunmadığı ve taciz, baskı, mobbing gibi sorunların yaşanıp yaşanmadığı sorularını yönelttik. Yanı sıra, hangi sektörde ve kaç kişilik bir işyerinde çalıştıkları, işyerlerinde sendika olup olmadığı, yaşanan sorunlara karşı ne yapılması gerektiği vb.

soruldu. Özellikle stantlarda gerçekleştirdiğimiz anketlerin sonuçlarının paylaşılmasının yararlı olacağını düşünüyoruz.

Anketi başta tekstil, turizm ve hizmet sektörü olmak üzere farklı sektörlerden kadınlarla gerçekleştirdik. İşyerinde kreş ya da kreş yardımı olup olmadığı sorusuna olumlu yanıt veren hiçbir kadınla karşılaşmadık. Kadın ve erkek çalışanlar arasında ücret farkı olmadığını belirtenlerin ise, sektör fark etmeksizin daha çok kurumsal işletmelerde çalışanlar olduğunu gözlemledik. Öte yandan, birçok kişi işyerinde ya da fabrikada ücretlerin konuşulmasının yasak olduğunu, bu nedenle konu hakkında net bir bilgiye sahip olmadığını ifade etti.

Taciz, baskı ve mobbing sorusuna verilen yanıtlarda, özellikle genç kadınların bu konularda daha bilinçli ve farkındalığın yüksek olduğunu gözlemledik. Fabrikalarda, bankalarda ya da kurumsal firmalarda çalışan kadınlar, ustabaşları veya amirleri tarafından sıkça mobbinge maruz kaldıklarını ifade ettiler. Özellikle turizm sektöründe çalışanlar ile evlerde temizlik veya bakıcılık işi yapan kadınlar, cinsel taciz yaşadıklarını daha çok dile getirdiler. 45-50 yaş üstü kadınlar ise daha çok işyerine tanındıkları

aracılığıyla girdiklerini, taciz gibi bir sorunla karşılaşmamak için özellikle bu tercihi yaptıklarını belirttiler.

“İşyerinizde sendika var mı?” sorusuna stantlarda yaptığımız ankette olumlu bir yanıt alamadık. Bunda anketi gerçekleştirdiğimiz alanlarda (Küçükçekmece, İkitelli, Avcılar) sendikalı işyeri sayısının çok az olmasının etkili olduğunu düşünüyoruz. En çarpıcı olan ise 25 yaş altı kadınların pek çoğunun sendikanın ne olduğunu dahi bilmemesiydi. Sendikal bilinçteki zayıflığın başta genç kadınlar olmak üzere hemen hemen tüm kadınlardan yansıdığını söyleyebiliriz. “İşyerindeki sorunlara karşı sizce ne yapmak gerekir?” sorusuna verilen yanıtlarda da sendikal olma yanıtı çok sınırlı kaldı.

“İşyerindeki sorunlara karşı sizce ne yapmak gerekir?” sorusuna verilen yanıtlarda mücadele

etme bakışının zayıf olduğunu gözlemledik. En sık verilen cevap “yönetime şikâyet iletmek” oldu. Ayrıca yaşanan sorunları ekonomik krize ve AKP-MHP iktidarının politikalarına bağlayıp, “iktidarın değişmesi gerekiyor” yanıtını verenlerle de sıklıkla karşılaştık.

Bu anket deneyiminin, işçi direnişleri ve sendikal çalışmalar kapsamında ilişki kurduğumuz, mücadele bilincine sahip kadınlardan daha farklı profile sahip kadınlara ulaşma konusunda imkân sağladığını söyleyebiliriz. Anket vesilesiyle irtibata geçtiğimiz bu kadınlarla bağlarımızı güçlendirmeye, komisyon çalışmalarımıza katmaya çalışacağız. İşçi ve emekçi kadınların yaşadıkları tüm sorunlara karşı mücadele ve örgütlenme çağrılarımıza farklı araçları devreye sokarak devam edeceğiz.

Küçükçekmece İşçi Emekçi Kadın Komisyonu

Rojin için, hepimiz için! Mücadeleyi yükselteceğiz!

Van’da üniversite eğitimi gören Rojin Kabaiş, bundan bir yıl önce kaldığı yurttan çıktıktan sonra bir daha kendisinden haber alınamamıştı. 18 gün süren arama çalışmalarının ardından, Rojin’in cansız bedeni yurttan 25 km uzakta, Van Gölü kıyısında

bulundu. Böylece “şüpheli” kadın ölümlerine bir yenisi daha eklendi. O günden bu yana ailesi, arkadaşları ve kadın örgütleri “Rojin’e ne oldu?” diye soruyor.

Ailesi ve avukatlarının ısrarlı çabaları ve kamuoyunun basıncı sonucunda, 10 Ekim 2025 tarihinde iletilen ek Adli Tıp raporunda Rojin’in göğüs ve vajina bölgesinde iki erkeğe ait DNA kalıntılarının bulunduğu kesinleşti. Adli Tıp Kurumu’nun bu bilgiyi aylarca gizlemiş olması, olayın bir cinsel saldırı ve buna bağlı cinayet olduğu ve üstünün örtülmeye

çalışıldığına dair haklı şüpheleri artırdı.

Hepimiz biliyoruz ki, bu çürümüş kapitalist sistem için kadınların yaşamlarının hiçbir değeri yoktur. Kokuşmuş bu düzende kadınlar öldürülür, sorumlular korunur, şüpheli kadın ölümleri aydınlatılmaz, olası failler kollanır.

Rojin’i korumayanlar, kaybolduğunda etkin bir arama çalışması yürütmeyenler, “intihar etti” deyip dosyayı kapatmaya çalışanlar, soruşturmayı savsaklayanlar bu olası cinayetin

failleri kadar bu suçun ortağıdır. Rojin’in ölümünde ihmali, karartması ve sorumluluğu bulunan tüm kişi ve kurumlar hesap vermelidir.

Dosyaya konulan gizlilik kararı bir an önce kaldırılmalıdır. Gerçeğin üzerini örtenler, ihmali bulunanlar yargılanmalıdır.

Soruşturma cinsel saldırı kapsamında genişletilmeli, DNA kalıntılarının kime ait olduğu bir an önce açığa çıkarılmalıdır.

Rojin için susmayacağız! Rojin’in hesabını soracağız!

1928 İstanbul Tramvay Grevi

Vızır Vızır Gitmeyen Tramvaylar*

Osmanlı İmparatorluğu'nun son yılları ile Cumhuriyet'in ilk yılları, işçi sınıfının birçok eylemine sahne oldu. Özellikle 1908'de II. Meşrutiyet'in ilanının ardından, Osmanlı topraklarında işçiler hakları için mücadeleyi büyüttüler. Deri işçileri, tütün işçileri, fırın işçileri, limanlarda, demiryollarında ve tramvay hatlarında çalışan binlerce işçi, savaşın ve yıkımın gölgesinde daha iyi çalışma koşulları ve daha yüksek ücretler için mücadeleye girişti.

Grevler kısa sürede dalga dalga yayıldı. Gelişen işçi hareketini ve yayılan grev dalgasını engellemek isteyen Osmanlı yönetimi, 1909 yılında Tatil-i Eşgal Kanunu'nu çıkardı.

Bu yasa ile grevler fiilen yasaklandı. Tatil-i Eşgal Kanunu, sınıf mücadelesini bastırmaya dönük açık bir saldırıydı. Ancak tüm baskılara rağmen Avrupa'daki sınıf mücadelelerinden ve sosyalist hareketlerden etkilenen işçi hareketi geri çekilmedi. Bu dönemde işçi sınıfı bazı kazanımlar elde etse de, Birinci Dünya Savaşı'nın patlak vermesiyle hareket büyük ölçüde geriledi.

Cumhuriyetin ilanıyla birlikte yeni bir ülkenin temelleri atıldı. Ancak ne işçi haklarında bir gelişme yaşandı ne de emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarında bir iyileşme oldu. Halkın

egemenliğini savunduğunu iddia eden Cumhuriyet rejimi, söz konusu işçi hakları olunca tıpkı Osmanlı gibi, hak arayan işçilerin karşısına dikildi.

Osmanlı'dan kalma çalışma sistemi devam ettirildi. Üstüne eklenen yeni vergilerle işçilerin yaşam koşulları daha da zorlaştı. İşçiler arasındaki ücret farkları çok yüksekti. Mücadelede kesintiler olsa da işçi sınıfı, eşit ücret, çalışma koşullarının düzenlenmesi, hafta sonu tatil hakkı ve 8 saatlik iş günü için yeniden eylem ve grevlere başladı. 1927 yılında Adana Demiryolu Grevi'nin ardından, 1928 yılında İstanbul Tramvay Grevi gerçekleşti.

İstanbul'daki tramvay hatları, Dersaadet adlı özel bir tramvay şirketine aitti. Bu şirkette çalışan işçiler, İstanbul Tramvay İşleri Amelesi Cemiyeti'ne bağlıydı. Günümüz sendikalarının öncülü sayılabilecek bu cemiyette toplanan işçiler, ücretlerine yüzde 50 zam ve sosyal haklarda iyileştirme talep ettiler. Aynı zamanda çalışma saatlerinin kısaltılmasını, uzun saatler çalışan işçilerin işe başlangıç saatlerinin netleştirilmesini istiyorlardı.

Taleplerini şirkete ileten işçilerin istekleri kabul edilmedi. İşçiler, bu kez valilikle görüşmeye gitti. Osmanlı'dan miras Tatil-i Eşgal Kanunu uyarınca bir hakem heyeti

oluşturuldu. Bu heyet, "işçilerin müzakereye bile açık olmayan isteklerinin kabul edilemeyeceğini" valiliğe bildirdi. Bunun üzerine iki bin işçi, 8 Ekim 1928 Pazartesi günü greve çıkacaklarını ilan etti. Aynı süreçte Dersaadet Tramvay Şirketi, grev kırıcılığı için hazırlıklar yaptı ve depoların önünde, çevresinde güvenlik önlemleri aldırıldı.

Grevin başlamasının ardından şirket yönetimi, işçilere öğlene kadar süre vererek, işe dönmeyenlerin işten çıkarılacağını duyurdu. Daha önce farklı nedenlerle işten ayrılmış olan eski çalışanları işe çağırdı, yeni işçiler alarak işin durduğu hatlara yönlendirdi. Ancak tramvaylar, yalnızca çok sınırlı hatlarda ve ciddi aksamalarla çalıştırılabilirdi.

Grevi her yerden kuşattılar. Devlet, grevi yasadışı ilan etti. Eylemlere katılan işçiler, komünist propaganda yapmak ve devlete zarar vermekle suçlandı.

İktidar yandaşı basın da harekete geçti. Gazeteler, işçilere grevi bitirme çağrısı yaptı. İşçileri sermaye sınıfı adına tehdit etti. Bu gün demokrasinin sözcülüğünü yaptığı söyleyen Cumhuriyet gazetesi, işçilere şöyle seslendi: "Grevlerin olumsuz neticesini gören tramvay amelesine samimiyetle tavsiye ederiz. Ameleler! Verilen mühletten yararlanınız. İşinizin başına gidiniz. Aksi takdirde işsiz ve sefalet içinde kalırsınız."

Milliyet gazetesi ise şunları yazdı: "Tramvaycı Türk işçilere tekrar tekrar tavsiye ederiz. Derhal iş başına dönünüz. Çocuklarınızı aç bırakmak vebalini boynunuza almayınız!" Dönemin tek partisi olan CHP, işçilere şirketle arabuluculuk yapma adı altında fiilen grevi bitirmek için fiilen baskı yaptı.

Tüm baskı ve tehditlere rağmen, grevinin ilk günlerinde tramvay seferleri büyük oranda aksadı. Ancak grev kırıcıların devreye girmesiyle seferler sınırlı da olsa sürdürülebildi. Grevciler halktan büyük destek gördü. Bu desteğin bir nedeni de, tramvay şirketinin yabancı sermayeye ait olmasıydı.

Tramvay işçilerinin taleplerinin çoğu kabul edilmemiş olsa da, çalışma koşullarında bazı esnemeler gerçekleşti. 15 Ekim sabahı, hiçbir işçinin işten çıkarılmaması koşuluyla grev sonlandırıldı. Ancak daha sonra "kara liste"ye alınan işçilerin büyük bölümü, iki yıl içinde işten çıkarıldı.

Cumhuriyetin ilk yıllarında gerçekleşen 1928 İstanbul Tramvay Grevi, Türkiye işçi sınıfı tarihinin erken dönemindeki en önemli eylemlerden biridir. Grevin sınıf mücadelesi açısından önemi, yalnızca ortaya koyduğu taleplerle sınırlı olmayıp, çok daha geniş bir anlama sahiptir. Genç ve deneyimsiz olmasına rağmen işçi sınıfının örgütlenme ve direniş yeteneğini ortaya koyan bu grev, aynı zamanda "halk egemenliği" ve "eşit yurttaşlık" söylemleriyle kurulan Cumhuriyet'in işçi düşmanı karakterini daha en başından açığa çıkarmış, "cumhuriyetin sınıfsız, sömürsüz bir toplumsal yapıya" dayandığı yalanını daha baştan gözler önüne sermiştir.

Grev yasaklarının olduğu, sendikal mevzuatın bulunmadığı bir dönemde gerçekleşen bu eylem, sonraki kuşaklara olduğu kadar bugünün mücadelesine de ilham kaynağı olmalıdır.

* Dönemin gazeteleri grevi bu sözlerle haberleştirmişlerdi.

Emperyalist saldırganlığı örten maske

Nobel Barış Ödülü

Geçtiğimiz günlerde yıllardır yoksulluk, kuşatma ve siyasi istikrarsızlıkla boğuşan Venezuela halkının yakından tanıdığı bir isim, Maria Corina Machado, Nobel “Barış Ödülü” ile “onurlandırıldı”. İlk bakışta şaşırtıcı görünen bu haber, aslında Batı emperyalizminin riyakârlığını bir kez daha gözler önüne serdi. Çünkü Machado, barışı değil, savaş, yıkım ve teslimiyet siyasetini temsil ediyor. O, ABD emperyalizminin Venezuela’daki taşeronlarından biridir.

2002 yılında Venezuela’da gerçekleşen ABD destekli darbede, seçilmiş cumhurbaşkanının devrilmesini destekleyen elitlerin safında yer aldı. Sonrasında emperyalist müdahalenin en ateşli savunucularından biri oldu. Halkın boğazına çöken ekonomik yaptırımları destekledi. Bu yaptırımlar yüzünden hastaneler ilaçsız kaldı, çocuklar yetersiz beslenmeden öldü. Ülkenin petrolünü, suyunu, yer altı kaynaklarını özel şirketlere peşkeş çekmeyi savundu. Yani yoksul halkın değil, sermayenin safında durdu.

Machado’nun bu ödüle layık görülmesi, emperyalizmin “barış” kavramını nasıl kirlettiğinin ve Nobel komitesinin buna nasıl hizmet ettiğinin açık bir göstergesidir. Tıpkı geçmişte Vietnam’ı kana bulayan Henry

Kissinger’a Nobel Barış Ödülü verilmesi gibi... Tıpkı Irak ve Afganistan’da milyonları katleden emperyalist politikaların mimarlarının “insan hakları savunucusu” ilan edilmesi gibi...

Filistin’de açık bir soykırım yürüten siyonist İsrail’e destek verenlerin, ABD’nin halkları açlığa mahkûm eden yaptırımlarını savunanların, emperyalist işgalleri meşrulaştıranların “barışın sesi” olarak sunulması tam anlamıyla bir utanmazlıktır.

Dünya öyle bir halde ki dünyayı kana bulayan Donald Trump, “sekiz savaşı bitiren” kişi denilerek Nobel Barış Ödülü’ne aday gösterilebiliyor. Ve ne tesadüftür ki, Maria Corina Machado da aldığı ödülü, Venezuela’yı işgal etmekle tehdit eden Trump’a adıyor. Çünkü çok iyi biliyor: Eğer ABD emperyalizminin taşeronu olmasaydı, bu ödüle asla layık görülmezdi.

Bu bir ilk değil. Nobel Komitesi daha önce de defalarca savaş suçlularını, darbelerin mimarlarını, halk düşmanlarını “barış elçisi” olarak sahneye çıkardı. Bugün de aynı şeyi yaparak, yalnızca Venezuela halkı için değil, tüm Latin Amerika için tehdit oluşturan bir Amerikan iş birliğisine “barış” ödülü verdi. Bu ödül, Machado’nun yol açtığı ve açacağı acıları daha

bugünden aklama çabası değildir yalnızca. Aynı zamanda emperyalist saldırganlık politikalarının barış ambalajı altında sunulması barış fikrinin kendi gerçek anlamından uzaklaştırılmasıdır.

Ama biz biliyoruz: Gerçek barış, lüks otel salonlarında verilen ödüllerle değil, halkların onurlu direnişiyle kurulur.

Ezilen halkların eşitlik ve özgürlük mücadelesi, işçi sınıfının sömürsüz ve sınıfsız bir dünya kavgasıdır barış. Emeği ve alın teri için mücadele eden işçinin, baskı ve zorbalığa direnen devrimcinin, yok sayılmaya kafa tutan ezilen hakların mücadelesidir. Bu mücadelenin kahramanlarını arayanlar lüks salonlardaki önden kurgulanmış piyeslere değil ezilen ve sömürülen halkların mücadelesine bakmalıdırlar.

Bize “barış ödülü” diye sunulan şey, emperyalist sistemin egemenliğini sürdürmek için verdiği onay mühürlerinden ibarettir. Bu ödüller, işgalleri aklamanın, halkları açlığa ve yoksulluğa mahkûm etmenin, emperyalist saldırganlığı cilalamanın vitrinidir. Gerçek barış ise bu vitrini yerle bir edenlerin, bu düzene karşı ayağa kalkanların eseri olacaktır.

Özgürlük ve barış, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesiyle gelecektir.

Machado’nun bu ödüle layık görülmesi, emperyalizmin “barış” kavramını nasıl kirlettiğinin ve Nobel komitesinin buna nasıl hizmet ettiğinin açık bir göstergesidir. Tıpkı geçmişte Vietnam’ı kana bulayan Henry Kissinger’a Nobel Barış Ödülü verilmesi gibi... Tıpkı Irak ve Afganistan’da milyonları katleden emperyalist politikaların mimarlarının “insan hakları savunucusu” ilan edilmesi gibi...

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.

*Yani işyerlerinde
yaşadıklarımızı,
uğradığımız haksızlıkları,
yaşadığımız deneyimleri
paylaşmak,
ülkede ve dünyada
yaşananları işçi sınıfının
gözüyle yorumlayabilmek
için çıkıyor.*

Sen de bu sese sesini kat!

Unutma;

Emeğin Kurtuluşu

*senin sesin,
senin soluğun!*

İşten atmalar yasaklansın!

Gebze'den bir metal işçisi yazdı...

İşten atmalar metal işçilerini sefaletle razı etmek için sistematik bir saldırı niteliğindedir. Sözleşme süreci yaklaşırken MESS kapsamındaki bir dizi fabrikada işten atmaların hedefinde kıdemli ve yüksek ücretli işçilerle muhalif işçiler yer alıyor. Sözleşme sürecinde işçi sınıfını sindirmek, hareketsiz kılmak için gerçekleşen bu saldırı sendikal bürokrasi eliyle bir algı operasyonuna da çevriliyor.

Türk Metal sosyal medyada kendi hesaplarında ve troll hesaplarında, fabrikalarda temsilcileri eliyle

meselenin yüksek zam almak olmadığını, işten çıkarmalara neden olmayacak, MESS'in kabul edeceği ücret zamlarını kabullenmek gerektiğini salık veriyor. İyi sözleşme imzalanan yerlerde işten atmalar yaşanıyor. Bu yüzden iyi bir zam beklemeyin, talep dahi etmeyin diyorlar. İşten atılmamaya çalışın, susun ve kabullenin diyorlar. İşsizlik kaygısı yayarak bunu yapıyorlar.

Diğer bir taraftan da işten atmaların doğallığını, tazminatlar verildikten sonra bir şey yapamayacaklarını,

tazminatlar verilmezse de mahkemeye başvurulmasını söylüyorlar. Peki, çalışmak ve iş güvencesi her bir işçinin hakkı değil midir? Sermaye bu hakkı bizim elimizden alırken sözde sendikalı olan bizler neden hiçbir şey yapmıyoruz.

"Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi", "işten atmalar yasaklansın" taleplerine bütün metal işçileri olarak sahip çıkmalı, sözleşme sürecinde de sonrasında da işten atma saldırılarına karşı örgütlü ve ortak bir tutum sergilemeliyiz.

Bir cinayetin gizledikleri

İstanbul'dan bir Emeğin Kurtuluşu okuru yazdı...

Avukat Serkan Öktem 6 Ekim'de İstanbul'un göbeğinde uğradığı bir silahlı saldırı ile hayatını kaybetti. Öktem, Sinan Ateş suikastının kilit isimlerinden biriydi. Öktem, aynı zamanda çok sayıda çete davasında da adı geçen bir isimdi. 2013 yılında Gülsuyu'nda katledilen Hasan Ferit Gedik davasında katil Doğukan Çep'in avukatıydı. MHP İstanbul İl Yöneticisi Ufuk Köktürk'ün, 2014'te Çekmeköy Ülkü Ocakları Başkanı'yken bir lise kavgasında çocuk öldürmekten yargılandığı davada avukatlığını üstlenmişti. Ayrıca 9 Mayıs 2015'te İstanbul Kadıköy'de kadınlara yönelik tacizi engellemek isterken öldürülen Eğitim Sen üyesi öğretmen Bahadır Grammeşin'i öldürenleri de Serdar Öktem savunmuştu.

Kirli ilişkiler ağının ortasında ve açık ki o kirli ilişkilerin parçası

olan isimlerden biriydi Öktem. Bu kirli ilişkiler ağının ortasında kurşunların hedefi olmasından daha doğal bir durum yoktu belki de. Sinan Ateş suikastında kirli ilişkiler ağının ortaya çıkmasına engel olmak için de susturulmuş olabilir. Her gün iç içe gezdiği çeteler arasındaki bir hesaplaşmanın de hedefi olmuş olabilir. Savcılığın hemen cinayetin çeteler arasındaki husumetin sonucu olarak gerçekleştiğini açıklamasına, olayın üstünü hızla kapatma çabasına girmesine bakılırsa ilk seçenек de hiç yabana atılır cinsten değil.

Ama bu cinayette gizlenmek istenen ilişki ağlarından daha başka bir gerçek daha var. Hem cinayette birlikte gözlerimizin önüne serilen, hem de cinayetin yarattığı sis perdesinin arkasında yeniden gizlenen bir gerçek. 15-18

yaş arasındaki gençler "yeni nesil suç örgütleri" adıyla güzellenen çetelerin elinde birer katile dönüşüyorlar.

Geleceğe dair bütün umutları çalınan gençler bu çetelerin elinde birer suç makinesine dönüşüyor. Yoksul mahallelerinde uyuşturucu, karaborsa, dolandırıcılık onlardan soruluyor. Hızla kazandıkları yüklü paralarla ötekileştirildikleri dünyada bir statü sahibi oluyorlar. Kötü geçmişlerini bir köşede bıraktıklarını, artık başarıyla tanıştıklarını sanıyorlar. Toplumun bir kesimi onları saç traşları ile tartışır, yargılarken kapitalizmin karanlık yüzünün tetikçileri haline geliyorlar.

Tam da bu yüzden 15 yaşında çocukların İstanbul'un göbeğinde ellerinde kalaşnikoflarla hangi çetenin hangi liderinden emir ve talimat aldıkları değil önemli olan. O çete liderinin bu cinayet

karşılığında kimlerden hangi ayrıcalıkları kopardığı da değil. Zira, Öktem bu cinayetin maktülü olduğu kadar faili de aynı zamanda. Bir bebekten katil yaratan karanlığın aktörlerinden biri.

Bizim için önemli olan gençlerimizin geleceğini çalan o karanlığın nedenlerini sorgulayabilmek, o karanlıkla hesaplaşabilmek. Çocuklarımızın, gençlerimizin geleceğini çalan; onları üzerinde yükseldiği karanlık dünyaya hapsetmek isteyen kapitalist sömürü düzeninin kendisidir. Ve biz o düzenle hesaplaşacağız.

İşçi Mustafa ve hayalleri...

Gebze'den bir işçi yazdı...

İşçi Mustafa askerden geldikten sonra birkaç yıl kısa süreli işlerde çalıştı. Sonrasında sendikanın yetkili olduğu büyük bir metal fabrikasına girdi. Buna bütün ailesi çok sevinmişti. Ücretler ve koşullar daha önce çalıştığı yerlere göre çok iyiydi. Yıllarca burada çalıştı. Buradan emekli olurum diyordu. Sözleşme süreçleri yaşadı, eylemlere katıldı, hakkını aradı. Ancak kafasının bir köşesinde hep işten atılma korkusu vardı. Buradan işten çıkartılrsa nerede iş bulacaktı. Alıştığı fabrikaydı, ücretler yetmese de diğer fabrikalara göre iyiydi. Bu düşünceyle bir zaman sonra etliye sütlüye bulaşmamaya başladı. Zaten kıdem zamlarıyla ücreti eski alım gücüne sahip olmasa da aynı işi yaptığı işçilerin üstündeydi. Neden ses çıkartsındı ki?

Abisi Yaşar Usta'ya da hak veriyordu ama bu kadar mücadele etmesine anlam veremiyordu. Yaşar Usta sadece üretimde değil, mücadelede de ustalaşmaktaydı. Girdiği fabrikalarda emeğine sahip çıkıyor, haksızlığa başkaldırıyor, işçileri örgütlemeye çalışıyordu. Bu yüzden de defalarca işinden olmuştu ama vazgeçmemişti. Yaşar Usta hep derdi: *"İşçiler kendi bireysel çıkarları için değil, parçası olduğu işçi sınıfının çıkarları için mücadele etmelidir. Bir sınıf olduğumuzun farkına varalım. Sınıf olarak kurtuluşumuzu sağlayamazsak bireysel olarak bu düzende kurtuluşumuz olanaksızdır."* İşçi Mustafa ise, abisine hak verse de kendisini de haklı buluyordu. Ne de olsa her koyun kendi bacağından asılırdı. Yıllarca bunu öğretmişlerdi.

Ama neden hepimizin koyun olmak zorunda kaldığını hiç düşünmemişti. Bu düşüncelerle emekliliği geldi. Ama çalışmaya devam etti. Çocuklar büyümüşü ama biri halen üniversitede okuyordu, diğeri ise evlenmek üzereydi. Para lazımdı. Geçmişte kendisi tek maaşla kimseden destek görmeden nasıl evlenmişti, ev kurmuştu? Bugünse maaşı yüksek olsa da hiçbir şeye yetmiyordu.

Yıllarca emeklilik hayalleri kurmuştu. Neyse ki yaşa takılmamıştı. Ancak ne fayda... Yine çalışmak zorundaydı. Kendisi istemese de patronları maaşını yüksek bulacaklar ki emekli olmaya zorladılar. Mecburen emekli oldu. Zira işe yeni aldıkları işçilerin üç katı ücreti vardı. Bunu işçi Mustafa da doğal karşılıyordu. Ben kendimi kurtardım, onlardan bana ne diyordu. Ama bu ücret farkı işten çıkartılmasına neden oldu. İşçi Mustafa *"olsun"* dedi. Fabrikada birçok emekli vardı çalışan. Hem emekli maaşı alırım hem de çalışırım dedi. Yıllarca kurduğu emeklilik hayallerini erteledi. Ancak, yirmi küsur yılını verdiği fabrikanın yönetimi *"yeni*

işe giriyormuş gibi maaş alırsın" dedi. Maaşı üçte birine düşüyordu. Bunu kabul etmedi. *"Ben yılların metal işçisi İşçi Mustafa'yım. Elbet iş bulurum"* dedi. *"Benim gibi niteliklisini mi bulacaklar"* dedi. Ama bulamadı. Küçük bir atölyede eski maaşının üçte birine işe girdi. Bu arada çocuklardan birini evlendirmiş, diğerini de üniversiteden mezun etmişti. O da evlense emekli olurum diyordu. İkinci çocuk da evlendi. Ama şimdi sırada torunlar vardı. Müjdeli haberler ardı arkasına gelmeye başladı çocuklardan. Ama İşçi Mustafa için çalışmaya devam etmek anlamına geliyordu bu müjdeli haberler. Zira çocuklarının maaşları geçimlerine yetmiyordu. İşçi Mustafa artık yaşlanmıştı. Emeklilik hayalleri kuramaz olmuştu. Daha ne kadar çalışabilirim, vücudum buna ne kadar el verir diye düşünüyor, arada da kimseye çaktırmadan iş bakıyordu. Haftaya ilk torunu doğacaktı. Bir yandan da bunun sevincini yaşıyordu. Bir an kendi yaşamını, hayallerini, torununun geleceğini düşündü. Abisi Yaşar Usta'ya artık hak veriyordu. Ama çok geçti...

Karanlığın olduğu yerde ışık çakanlar da olacaktır!

Esenyurt'tan bir işçi yazdı...

Günümüz Türkiye'sinde işçi sınıfı, geçmiş dönemlere kıyasla mücadele açısından oldukça geride bir konumda. Tekil grev ve direnişlerin dışında, ne yazık ki kitlesel bir sınıf hareketinden söz etmek mümkün değil. Bu gerçekliği fırsata çeviren sermaye iktidarı ise, işçi sınıfına dönük ekonomik ve sosyal saldırılarını artırarak sömürüyü alabildiğine derinleştirmiş durumda.

Bugün geldiğimiz noktada, sadece biz işçiler değil, kapitalistler de kriz koşullarından söz ediyor. Fakat burada önemli bir ayrım var. Biz işçiler, emeğimizi korumak için mücadele ediyoruz. Bu düzenin gerçeklerini dile getiriyor ve hakkımız olanı istiyoruz. Onlarsa, bin bir yalanla

bizleri yanıltmaya, bilinçlerimizi karartmaya çalışıyorlar. Pek çok işçi, çalıştığı fabrikalarda sıkça şu cümlelerle karşılaşılıyor: *"Ekonomik kriz var, fazla işçi çalıştıramıyoruz."* Yine maaşlarımız geçimimizi sağlamadığında ve bu yüzden haklı olarak zam talebinde bulunduğumuzda, *"Ekonomik kriz var, beğenmiyorsan kapı orada"* deniliyor. Ne güzel bir dünya ki, bize kibarca kapıyı gösterip işten ayrılma *"özgürlüğümüzü"* hatırlatıyorlar. Sanki bu krizi biz yaratmışız da, bizi işten atınca dünya kurtulacakmış gibi davranıyorlar. Ne yazık ki bu psikolojik saldırının bazı işçi arkadaşlarımızda da etkili olduğunu da üzümlere görüyoruz.

Hepimiz, çalıştığımız fabrikalarda bu tür örneklerle karşılaşılıyor, kimi zaman da bizzat yaşıyoruz. Bu psikolojik algı operasyonunun en kötüsünü ise burjuva medyası yürütüyor. Televizyon kanallarına baktığımızda, *"pazarlar ateş pahası"* türü haberlere arada bir rastlıyoruz. Dün bunları bile söylemiyorlardı. Fakat dikkat çekici olan şu ki; bir fabrikada grev, işgal ya da direniş olduğunda, bunu hiçbir yandaş ya da sözde muhalif medya gündemine almıyor. Sermaye temsilcileri en büyük psikolojik savaşı burada veriyor. Çünkü istiyorlar ki, *"konuşanı içeri atıyorlar, bu yüzden kimse mücadele etmiyor"* diye düşünelim. İstiyorlar ki, bu karanlık dönemlerde direnen

hiç kimse kalmamış sansın herkes. Bizim de susmamızı ve umutsuzluğa kapılmamızı istiyorlar.

Elbette doğru; hakkını arayanlar sistematik şekilde hedef gösteriliyor. Evet, doğru; oldukça karanlık bir dönemden geçiyoruz. Fakat bir gerçeği de saklıyorlar: Sömürünün olduğu yerde direniş de vardır. Karanlığın olduğu yerde, ışık çakanlar da olur ve olacaktır. Hiçbir zaman unutmamalıyız ki, onların bize dayattığı sessizliğin ve teslimiyetin aksine, bu dönemde bile direnenler var, mücadele edenler var. Ve elbette bir gün, işçi sınıfı olarak sömürüye artık yeter diyeceğiz. Mücadele ettikçe bu gerçeği daha fazla görüyor, yalnız olmadığımızı daha iyi anlıyoruz.

İşten atmalar yasaklansın!

“Bir işçinin geleceği, patronun iki dudağı arasında olamaz!”

Kriz derinleştikçe işten atmalar yaygınlaşıyor. Bu işten atmalar, iddia edildiği gibi yalnızca sermayedarların krizden korunmak için küçülme yoluna gitmesinden kaynaklanmıyor. Tam aksine, birçok yerde işten çıkarma tehdidi, çalışan işçileri daha düşük ücretlerle, daha kötü çalışma koşullarına razı etmenin bir aracı olarak kullanılıyor.

Sermaye sınıfı, içinde bulunduğumuz zor koşullarda işsiz kalma ihtimalimizi bize ve hak arama mücadelemize karşı bir sopa olarak kullanıyor. Bu sopayı, bizleri susturmak, boyun eğdirmek, daha ucuza, daha güvencesiz çalıştırmak için sürekli üzerimize sallıyorlar.

İşsizlik sopası en çok da kriz bahanesiyle karşımıza çıkıyor. Krizi yaratan onlarken, kriz dönemlerinde dahi servetlerine servet katanlar yine onlar olurken, faturasını ödeyen her zaman bizler oluyoruz. İşler yolundayken emeğimizi

sömürüp zenginleşiyorlar, kriz baş gösterdiğinde bizleri kapı önüne koyup kendilerini kurtarıyorlar. Bugün metalden tekstile, gıdadan inşaata kadar her sektörde patronlar, kriz bahanesiyle binlerce işçiyi sokağa atıyor. Kriz yokken emeğimizi sömürüp servetlerine servet katanlar, kriz çıkınca faturayı yine bize kesiyorlar.

Sözde anayasal hak olan sendikalaşma hakkını kullanan işçiler de işten atılıyor. Bu hukuksuzluğa sermayenin hukuk düzeni kılını kıpırdatmıyor. Aksine, sermaye sahiplerine kolaylıklar sağlıyor, göz yumuyor.

Sözleşme dönemlerinde işsizlik sopası sürekli karşımıza çıkıyor. Hatta yasal olmamasına rağmen grevdeki işçilerin işine bile son veriliyor TPI’da olduğu gibi. Birçok sendikalaşma girişiminde, daha grev aşamasına gelmeden işten atmalarla karşılaşılıyor. Şu an yeni başlamış

olan MESS Grup TİS süreci de işsizlik tehditleri altında devam ediyor. Aylardır, metal patronları ve sendikal bürokrasi, işsizlik kaygısı yaratarak MESS’in dayatmalarını, sefalet ücretlerini işçilere kabul ettirme derdinde.

Tazminatını verip kapı önüne koymak yasal. Ne demişti Erdoğan “Patron tazminatını verir, işçiyi kapının önüne koyar.” İşte düzenin bakış açısı bu kadar açık: İşçinin geleceği, patronun iki dudağı arasında. Tazminat bile vermeden işten atmak ise en yaygın uygulama. Patronlar hiçbir yaptırımla karşılaşmıyor, bu düzen onların düzeni ve onları koruyor.

Oysaki çalışma hakkı yalnızca en temel insani haklardan biri değil, aynı zamanda anayasal güvence altında olan bir haktır. Sermayenin ve iktidarın bu hakkı görmezden gelmesi, kendi düzenlerinin yasalarını dahi çiğnemeyi göze

almaları, içinde yaşadığımız kapitalist sistemin sermaye sınıfının çıkarları dışında hiçbir şeye değer vermediğinin açık göstergesidir. İnsanların işsiz kalması, aç kalması, yoksulluk çekmesi bu düzenin efendilerini ilgilendirmez.

Bu düzende işçi sınıfı ve emekçiler, diğer haklarında olduğu gibi, çalışma haklarını da ancak mücadele ederek, örgütlenerek koruyabilir.

Bu yüzden yapılması gereken, bir yandan işyerlerimizde işten çıkarma baskısına boyun eğmeden mücadeleyi sürdürmek, kapitalistlerin keyfi işten çıkarma saldırılarına karşı durmak, öte yandan ise “işten atmaların yasaklanması”, “herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi” talepleriyle sınıfın genel mücadelesini örgütlemektir.

İşçi sınıfının örgütlü olduğunda önünde duracak hiçbir güç yoktur!